

Wij eigen
Sportkrant

Sport

IN EN OM
AMSTERDAM

De nagedachtenis van de gevallen voetballers geëerd door de
Voetbalbond, v.l.n.r. de afdelingsbestuurders de heren Putter,
De Haan, Bergvelt en Hauber.

BIOMALS,

het aloude, ideale ver-
sterkingsmiddel en
krachtvoedsel voor
snèl herstel.

BIOMALS

De kracht van het
kiemende koren

By apothekers en drogisten

Sport in en om Amsterdam is een weekblad dat in 1940 haar eerste jaargang kent. Een vervolg op het Amsterdamse weekblad Sportweek, dat bestaat van 1933 t/m 1939. Sport in en om Amsterdam doet verslag van met name het Amsterdamse voetbal, vooral uit de Amsterdamse Voetbal Bond (AVB, vanaf 1940 eigenlijk afdeling Amsterdam van de NVB, Nederlandse Voetbalbond, latere KNVB). Hoofdredacteur was de markante Kick Geudeker (https://nl.wikipedia.org/wiki/Kick_Geudeker).

Ron de Wit en Jo Haen, beheerders van de site www.vriendenvanwatergraafsmeer.nl zijn eigenaar van de eerste twee (fysieke) jaargangen van Sport in en om Amsterdam. In het Stadsarchief Amsterdam zijn enkele edities van de derde jaargang aanwezig. Inclusief dit bevrijdingsnummer uit augustus 1945. Het zijn unieke bronnen mbt Amsterdams amateurvoetbal ten tijde van de tweede wereldoorlog. Gebruik van deze bronnen is volledig vrij, maar verwijzing naar de bronhouders (Ron en Jo, of Stadsarchief Amsterdam) wordt op prijs gesteld.

Remco Geesken, 2020, www.wijwarentabakkers.nl, email: remco@wijwarentabakkers.nl

DAM
KALVERSTRAAT
38

Brandpunt
van den Postzegelhandel
P. Mastenbroeks' welbekende postzegelzaak is gevestigd op nummer 38 in de Kalverstraat. Daar vindt de verzamelaar een steeds wisselende groote sortering en bovendien alle service die zijn verzameling steeds ten goede zal komen. Een bezoek loont altijd weer de moeite.

P. MASTENBROEK
Amsterdam

Say it with flowers!

Corona
Bloemen-Planten

De Amsterdamsche bloemisten sinds 1883.

Sigarenmagazijn
„De Sport”
J. Klokkemeijer
Amsterdam
★
Vijzelstraat 123
Telefoon 44958
Sumatrastraat 40
Telefoon 50987
★
Voorverkoop voor alle
sportwedstrijden

Electrische
Meubelfabriek
„EUREKA”

Uitsluitend en gros
KANTOOR-
MEUBELEN
WONING-
INRICHTINGEN
SPECIALE
OPDRACHTEN

Geen levering aan
particulieren

Karhuizerdwarstraat 18-20-22
Telefoon 48161, Amsterdam-C

Stopwatches
•
**Waterproof-
Sporthorloges**
•
J. BERKEMEYER
ROKIN 32
AMSTERDAM
TEL. 47592

DRUKKERIJ DICO

LUTMASTRAAT 167 – AMSTERDAM-Z.

TELEFOON 26755 – 28876

De drukkerij voor al uw periodieken!

Sport

IN EN OM AMSTERDAM

Hoofdredacteur C. H. GEUDEKER

BEVRIJDINGSNUMMER AUGUSTUS 1945

OFFICIEEL ORGAAN VAN
DE AFDELING AMSTERDAM
VAN DE KON. NED. VOETBALBOND

REDACTIE EN ADMINISTRATIE: KEIZERSGRACHT 441
TELEFOON 35881 EN 32431 - POSTGIRO 394162
GEM.GIRO 511400 - BANKREK. INCASSOBANK

UITGAVE VAN DE N.V. UITGE'ERSMAATSCHAPPIJ „SPORTWEEKBLADEN" - AMSTERDAM

Nieuwe tijden - nieuwe sport

HOE WEL de dag der bevrijding reeds weer enige maanden achter ons ligt en wij tussen deze dag en die van thans zulk een vloed van indrukken te verwerken hebben gekregen — om van de moeilijkheden maar niet te spreken — dat de gedachte aan deze heugelijke dag al weer enigszins is vervaagd, toch is er alle reden om ook nu nog even terug te blikken.

Er is al'e reden om terug te blikken op wat als een nachtmerrie achter ons ligt: vijf jaren van knechtschap, van vernedering, van terreur, maar ook: vijf jaren van trots verzet, van niet willen buigen voor geestelijke verleiding en dwang!

Er is ook reden om terug te blikken op de dag, die ons de verlossing bracht uit deze hange droom, de dag, waarop de gehate Duitser onder de vernietigende slagen onzer bondgenoten eindelijk de wapens strekte, omdat deze dag ons het kostbaarst bezit teruggaf: de vrijheid.

Wij doen dit in dit Bevrijdingsnummer van ons blad „Sport", ook al een slachtoffer van het nazi-regiem toen het in 1943 verboden werd, zogenaamd wegens papierschaarste, doch in werkelijkheid wegens „gebrek aan positieve medewerking". Hoe schaars het papier was bleek nl. enige maanden later, toen een ander sportblad, in veel grotere oplage, wél verschijnen mocht. De zwarthemden, die het op grove wijze exploiteerden, hadden niet eens de goede smaak een andere naam te bedenken dan die van ons blad, waarmee zij de indruk trachtten te vestigen, dat hun blad een voortzetting was van het onze....

OVER deze materiële kleinigheden spreken wij thans niet meer. De materiële verliezen van anderen, van honderdduizenden landgenoten, zijn zoveel groter, dat onze kleine noden

daarbij geheel in het niet verzinken. Wij zullen buitendien goed doen niet al te zeer naar die materiële zaken te kijken, hoe lastig het gemis van zoveel, waarvan wij behoefte hebben, soms ook moge zijn.

Wij hebben andere zorgen!

Want ver boven het materiële gaat uit het geestelijke en veel belangrijker dan welk materiaalprobleem ook is de vraag of wij geestelijk zul'en kunnen verwerken wat de nieuwe tijd van ons vraagt.

De Nederlandse sportwereld heeft zich in het algemeen gesproken, in de oorlogstijd goed gedragen. Enkelingen hebben zich, geïnfecteerd door de nazi-ideologie of verleid door grove winzucht, tegenover het vaderland misdragen: zij zullen hopelijk hun bestraffing krijgen. Anderen, gelukkig ook enkelingen, hebben zich door daden of gedragingen jegens de sport-gemeenschap misdragen: zij zullen door die sportgemeenschap, op sportwijze, bestraft moeten worden.

Maar verreweg het grootste deel van onze sportwereld heeft zich goed gehouden. Velen zelfs hebben leven en goed veil gehad voor de vaderlandse zaak en hebben deelgenomen aan het directe verzet tegen den verdrukker. Hun, die daarbij vielen, brengen wij een eerbiedig saluut!

De Nederlandse sportwereld, in zijn algemeenheid bezien, is doof gebleven voor de verlokkingen, waarmee een Van Groeningen à Stühling trachtte haar voor de nationaal-socialistische wagen te span-

nen. Zij heeft, zo lang en zo goed het kon, in de bonden en in de clubs haar eigen leven geleid en daarmee haar leden verre gehouden van waar de nationaal-socialistische heren deze, en vooral de jeugd, gaarne gebracht hadden.

Daarvoor brengen wij hun allen, leden en leiders, onze warme hulde!

...

TIIANS zijn wij weer vrij!

Hoe zullen wij die vrijheid, dat prachtige bezit, waarvan wij de waarde toch nu eerst goed hebben leren kennen, gebruiken? Zal de benepen hokjesgeest weer de kop opsteken, of zal het gevoel van eenheid, dat ons in de jaren, die nu gelukkig achter ons liggen, zo onverwacht zo sterk gemaakt heeft en ons de kracht gaf het verzet ook onder de moeilijkste omstandigheden te blijven voeren, ons blijven bezielen?

E'ders in dit blad vindt men daarover meer. Wij refereren daaraan, maar wij willen er dit aan toevoegen:

Niet alleen aan onszelf, niet alleen aan onze jeugd, waartegenover wij grote verantwoordelijkheid hebben, ook aan onze doden zijn wij verplicht, de Nederlandse sport-zaak op de beste wijze te dienen. Wij herdenken met weemoed de vele Joodse sportmakers, die het leven lieten in de gruwelkampen van de Nazi-beulen en met hen onze andere sportvrienden, die uit de slavernij, die „Arbeitseinsatz" heette, niet terugkeerden. Ook tegenover hen hebben wij de verplichting alles, maar dan ook alles te doen, waarmee wij met onze sportgemeenschap aan een betere wereld kunnen meebouwen.

Alleen op een hechte basis van vertrouwen en samenwerking zal dit mogelijk zijn!

GEUDEKER.

ZUIVERING IN DE SPORT

door Douwe Wagenaar,
van de Zuiveringscommissie van de K.N.V.B.

Zuivering in de sport. Het is geen eenvoudige opdracht om het meest gebruikte woord en begrip der laatste maanden goed te ontleden. Een ieder zal daar wel zijn eigen mening over hebben; echter... als goede Nederlanders zullen wij het er over eens zijn dat onze toekomstige sportgemeenschap vrij moet zijn van de fascistische beginselen.

Maandenlang kunnen wij uit de Pers vernemen, dat er zuiveringen zullen plaats vinden, in de Staatsorganen, de Vakbonden, het Kunstleven, enz. De vijanden des Volks zouden uit het openbare leven, hun organisaties, hun zaken, worden verwijderd. Van de hartstochtelijke wil om Nederlandse sport-vijandige elementen uit de sportgemeenschap te stoten, hebben wij nog niet veel vernomen. Wel heeft men hier en daar, voorzichtig en schuchter, in clubverband, dus officieus, enige onderzoek-commissies samengesteld, maar de algemene zuivering, de grote schoonmaak, laat nog steeds op zich wachten en de Bonden en vooral onze grote Voetbalbond komt wel wat erg laat.

Natuurlijk mag onze sportgemeenschap niet ten achterblijven bij de opruiming van de „onzuivere sportlieden“. De redenering van: als onze gemeenschap door andere instanties is gezuiverd, als de N.S.B.-ers en Hitler-vrienden zijn verdwenen, dan is onze sport ook bevrijd van zijn vijanden — gaat niet op! Deze misdadigers worden voor andere feiten gepakt dan waarvoor wij ze willen laten verdwijnen.

Het moet onze bedoeling zijn, na te gaan, wie de Nederlandse sportwetten (mogelijk ongeschreven) met de voeten heeft getreden.

Het is onze heilige plicht tegenover het Vaderland en tegenover onze sportidealen, hen op sport-wijze te bestraffen.

Waarom wij ons daarvoor zo druk maken? Ik zal het U trachten te verklaren, net het vriendelijke verzoek, mijn uitlegging niet te onderschatten. Op dit punt mag geen misverstand bestaan!

De Nederlandse jeugd en de sportbeoefening zijn nauw aan elkaar verbonden. De sport, het spel, is het opvoedingsmiddel bij uitzondering voor onze jeugd. Zij, die leiding geven in dit opvoedingsproces zijn zeer belangrijke personen. Het is dus van het grootste belang te weten: wie het zijn, wat het zijn, wat zij denken, wat zij doen, temidden van de

Nederlandse Jeugd, de toekomst van ons dierbaar Vaderland.

Over „fouten“ en „fout“ zijn.

Het mag en kan onze bedoeling niet zijn om al die mensen uit de sportgemeenschap te verwijderen, die fouten hebben gemaakt. Wanneer men tijdens de bezetting niets heeft gedaan, heeft men ook geen fouten kunnen maken; zij, die ontzettend hard hebben gewerkt om er van te maken wat er nog van was te maken, zouden enkel en alleen de kous op de kop kunnen krijgen. Neen, dat zou absurd zijn!

Wij moeten nagaan, welke mensen „fout“ zijn geweest. Dat zijn niet alleen de driehoek-dragers, de landwachters, de SS-ers, de gestapo-agenten, de spionnen en de profiteurs, maar voor wat de sport betreft ook zij, die besmet waren door de geestelijke ziekte van de fascistische ideologie.

En wanneer wij, op zijn minst genomen, hun verwijdering uit de sportgemeenschap voorstaan, dan dienen wij bij de beoordeling en de bestraffing toch nog enig onderscheid te maken. De bestraffing van leidinggevende personen zal onverbiddelijk hard zijn, daartegenover dient de beoordeling van de misdadigen der jeugdiger beoefenaren met enige clementie gehanteerd te worden. Bij hen vragen wij ons als opvoeders af: hoe zijn zij tot de wanbegrippen gekomen?

Wat moeten wij nagaan?

Ik zou de overtredingen in ons sportleven van de afgelopen jaren als volgt verdeeld willen zien:

- 1e. De onderwerping aan maatregelen van den bezetter en zijn handlangers op sportgebied.
- 2e. Het daadwerkelijk profiteren van maatregelen en instellingen van den bezetter, hoofdzakelijk in eigen belang.
- 3e. Het nemen van sportinitiatieven, die van moreel belang waren voor den bezetter, alsmede het profiteren van door den bezetter genomen initiatieven.
- 4e. Het ondersteunen en propageren van maatregelen en instellingen van den bezetter.

Het is altijd mijn innigste wens geweest, dat de politiek zich buiten de sport zou houden. Zij, die zich mijn publicaties herinneren inzake de waarschuwingen om niet aan de Hitleriaanse Olympische Spelen in 1936 deel te nemen, kennen mijn bewijzen van de bemoeienissen van de Duitse politiek met de sport. Mijn voorspellingen zijn volkomen uitgekomen, het was dus niets verwonderlijks, dat de Duitser zich in 1941 met onze sport ging bemoeien. De bezetter nam enige maatregelen en het antwoord moest door de sportbeweging gegeven worden.

Het Joden-verbod.

Onze sportvelden werden verboden terrein voor onze joodse medeburgers. En nu het verwonderlijke van punt 1: wij hebben ons daaraan allen schuldig gemaakt. Er zijn enkele uitzonderingen, doch die kunnen we gevoelig buiten beschouwing laten. De gehele sportbeweging stond bij deze maatregel voor de zeer principiële beslissing: de sportbeweging in haar geheel stop zetten, allen onderduiken, of... zwichten voor des bezetters verlangen.

Er stond heel veel op het spel! Jarenlang zou er dan niet aan sport worden gedaan. De jeugd zou alles moeten ontberen wat de sport aan ontspanning biedt! De clubs, vaak moeizaam en met veel opofferingen opgebouwd, zouden worden ontbonden, haar terreinen en opstallen, zomede de materialen zouden verloren gaan. Duizenden zouden dan geen genoegens meer hebben gehad, het contact van duizenden mensen, die „goed“ waren, zou verbroken worden. Op het ogenblik, dat wij elkander trouw moesten zweren in de samenwerking voor de tegenwerking van onzen gemeenschappelijke vijand, zouden wij uit elskappelijke vijand, zouden wij nooit! Wij moe-kander, gaan? Neen, dat nooit! Wij mo-gen dan gewicht zijn voor een maat-regel, maar wanneer er van een succes gesproken kan worden, dan is het een succes geweest van de Nederlandse sportclubs. Want van die tijd af wist iedere sport-organisatie wat haar taak was en hebben vele clubs hun bijdragen gegeven in de verzetsbeweging.

De onderwerping aan deze maatregel is begrijpelijk, verklaarbaar, verdedigbaar tegen hen, die anders beweren. Wij hebben onze jongeren geen kans gegeven om over te lopen naar de Jeugdstorm en aanverwante organisaties, die toen in opkomst waren.

De andere punten.

De andere drie punten spreken voor zichzelf, een ieder heeft vergelijkingspunten en voorbeelden. We moeten onderscheid maken voor amateurs en profs, tussen leiders en beoefenaren, voor individuele sport en groepssporten.

Ieder sportbond zal zelf een zuiveringscommissie moeten benoemen, die de binnengekomen beschuldigingen onderzoekt en aan de hand van de feiten bestraft. Een nadeel is dat deze commissies veelal door het Bestuur worden samengesteld inplaats door de clubs worden gekozen. Echter, ieder Bondsbestuur zal zijn keuze van mensen behoorlijk kunnen motiveren.

Van zeer groot belang is wel, dat de uitspraak dezer commissies bindend verklaard worden, anders zijn wij over enige jaren nog aan het „zuiveren“.

Het belangrijkste is nog steeds: een spoedige herrijzenis van onze sport in volle glorie!

De zuivering dient niet alleen te geschieden in de onderste lagen der sportgemeenschap, zeer zeker ook in de top-leidingen. Het proces dient snel en doeltreffend te geschieden, twee tegenpolen, die veelal ongebruikelijk zijn bij ambtenaren en bureaucraten.

Voor de commissies zijn nodig objectieve personen, zij, die niet bang zijn voor grote namen, desnoods allerlei heilige huisjes durven af te breken. Er worden dus kerels gevraagd, die zonder onderscheid des persoons gaan onderzoeken naar de gedragingen in het verleden. Muffe belangenklieken dienen te worden opgeruimd, zij zijn te dikwijls reeds een belemmering geweest voor de gezonde sportopvattingen.

Mogen wij in ons Vaderland de geschikte personen vinden om de sportgemeenschap te zuiveren, maar daarnaast om ons sportgebouw te vernieuwen, opdat het zo spoedig mogelijk, grondig gerestaureerd, weer kan dienen voor de bewoning van onze vrije en welvarende Nederlandse sportmensen.

de SPORT

Engeland

en de Oorlog

DOOR TON VAN BEERS

(oorlogsverslaggever bij het Geallieerde leger)

Toen Groot-Brittannië zijn zwartste dagen beleefde, toen zijn overrompelde legers werden samengeperst op een stuk strand bij Duinkerken — overgeleverd aan de Luftwaffe — toen toonde de Britse sportman zich op zijn grootst. Want het was „de man, die een bootje had“, die zijn weekends lui placht te verdoen, d'e toen de rustieke rivier verliet en zich zonder aarzelen waagde in de kogelregens, welke de Stuka's over de tot aan hun borst in zee staande soldaten lieten waaiëren.

De zeiler in zijn kruisertje en de skipper van het bootje met buitenboord-motor hebben daar geschiedenis gemaakt. De vechtersmentaliteit van den sportman redde hier duizenden jongen kerels het leven. Het was alles even grimmig, maar de yachtsmen zagen het als sport en in hun club bleef de sfeer opgewekt nonchalant.

„Have one on me, old boy.“

„Thanks, old man. Just a quick one before I pop off for Dunkirk. My second trip to-day. Cheers.“

Een paar maanden later lag de zeilsport plat, sloot invasievrees de wateren en staken de zeilers in uniform en werkten hun girls in de wapenfabrieken of op het land.

Voetbalterreinen waren voor de versperingsballons en de opleiding nodig. Nooit zag ik troostelozer beeld dan de mars van honderden Londenaren, oud en jong — strak marcherend achter een Army band — naar Arsenal's veld om daar tot burgerwachters te worden opgeleid... met bezemstelen als wapens, bij gebrek aan geweren.

Engeland zat er ontzaglijk diep in en cricket werd die zomer van 1940 vergeten. Van voetbal scheen niets terecht te komen, toen in September de grote luchtslagen begonnen. Want Londen werd toen dag en nacht gebombardeerd en de bevolking der grote steden moest maandelang elke nacht de schuilkelders opzoeken.

Maar toch zetten Georges Allison en een aantal collega's een Londense competitie in elkaar. Aarzelend gaf de overheid toestemming, doch op voorwaarden: een beperkt aantal toeschouwers — tienduizend was genoeg — en speciale assistenten voor den scheidsrechter. Die heren klommen in geval van luchtalarm op de tribunes en waarschuwden den referee,

„Neem er een voor me, ouwe jongen.“

„Dank je, kerel, net nog een op de valreep voor ik 'm smeer naar Duinkerken. M'n tweede tochtje vandaag. Proost!“

wanneer er vliegtuigen in de buurt kwamen. Dan moest het spel worden gestaakt. Ik heb het één keer meegemaakt op Stamford Bridge bij Chelsea, dat een wedstrijd inderdaad onderbroken werd... maar de lucht daverde van de beschuldigingen van lafheid, welke het publiek over den armen „ref“ uitstortte...

De beroepsvoetballers zagen bij het begin van de oorlog hun contracten geannuleerd. Vele clubs zaten immers financieel aan de grond, waren terreinen en spelers aan leger en luchtmacht kwijt. Voetbal werd een bijbaantje van twee pond per wedstrijd. Vele profs verdwenen overzee. Oude Alec James werd door de Royal Navy ingepikt, waar hem de oorlam erg welkom moet zijn geweest. Bernhard Joy, Arsenal's amateur-spil, bracht het tot flight-lieutenant in de R.A.F., evenals Hapgood.

Een groot aantal profs werd instructeur voor sport en gymnastiek en hun reputatie alleen was reeds een aansporing voor de recruten. Wel waren de voetballers aldus her en der over Engeland verspreid en waren de verloven kort, maar geen nood: ze mochten spelen voor wie ze wilden. Toen in het seizoen 1941-'42 een noordelijke en een zuidelijke competitie werden ingesteld, kwamen garnizoensplaatsen als Aldershot en Luton, die vroeger hoogstens een derde klasser in leven konden houden, inschrijven met ploegen om van te watertanden. Aldershot zelfs met zes internationals w.o. Stanley Cullis. Manchester-spelers kwamen voor de Spurs uit, Spurs voor Blackburn. Vrijdagmiddag waren de elftallen voor de volgende dag doorgaans nog niet compleet en managers leenden van elkaar, begerig uitwisselend, wie volgend weekend met verlof naar huis kwam.

Het ging niet meer om de kniekers of promotie en het harde, emotionele van de wedstrijd, die gewonnen moest worden, verdween; de zorgvuldig uitgekende en ingestudeerde manoeuvres van op elkaar ingestelde teams eveneens. Doch iets anders kwam daarvoor in de plaats: de zuivere, individuele brillantie van den voetbal-artist trad steeds meer op de voorgrond. De bijzondere omstandigheden maakten, dat men de grote kwaliteiten van den Britsen prof veel duidelijker te zien kreeg. Wat onherroepelijk bleef, dat was de stopper-spil — de „uitvlakker“ van den middenvoor. Het Engelse publiek heeft hem aanvaard, maar houdt niet van hem en schenkt zijn liefde aan Stan Cullis, Engeland's enige aanvallende middenhalf — maar dan ook een middenhalf!

De Cup Finals zijn Wembley de laatste drie jaar tot berstens toe blijven vul- len. Churchill kwam er om te demonstre- ren, dat „de zaken wel een vrije middag

konden lijden“ en het Britse koningspaar zag de Engeland-Schotland-wedstrijden, al deze jaren door de Britten gewonnen met een superioriteit, die het ergste voor het mooie Schotse spel doet vrezen. In 1943 werden de Schotten zelfs met 8-1 gekraakt door een elftal, zó machtig en overweldigend als Engeland in geen tien jaren had gekend, met Cullis, midden- voor Tom Lawton en rechtsbuiten Stan Matthews als schitterende sterren.

Vier miljoen pond hebben de Britse voetballers bijeengetrapt voor hun krijgs- gevangen landgenoten — een initiatief van Stanley Rous, die in de oorlogsjaren Nederland's goede vriend bleef en ons Nederlands legerelftal in zijn reeks inter- nationale wedstrijden tegen België en Frankrijk trouw hielp. De cricketers onder „Plum“ Warner heroverden Lord's en ook hun recettes waren voor de boys achter prikkeldraad. Onze Willy den Ouden zwom ettelijke ponden bijeen en de ten- nissers gebruikten de zeer schaarse bal- len voor hetzelfde doel.

De oorlog heeft de sport niet kunnen onderdrukken — trouwens, de oorlog- voering had de sport zeer nodig, vóór alles als ontspanning voor het hard wer- kende Engelse volk. Doch al die jaren waren het de „oudjes“ en de juist „ge- arriveerden“, voor zover de laatsten niet overzee gingen, die de vlag hoog hielden. De jeugd stond op de slagvelden vocht in Navy of R.A.F. en zal dat nog geruime tijd blijven doen.

Dat betekent: geen opleiding van jonge krachten — geen „nurseries“ van de voet- balclubs — onvoldoende coaching op de scholen. Dat moet uitdraaien op een pe- riodieke achteruitgang. Maar wijs een land aan, waar dat niet het geval is!

ROTTERDAMSCH
BANKVEREENIGING

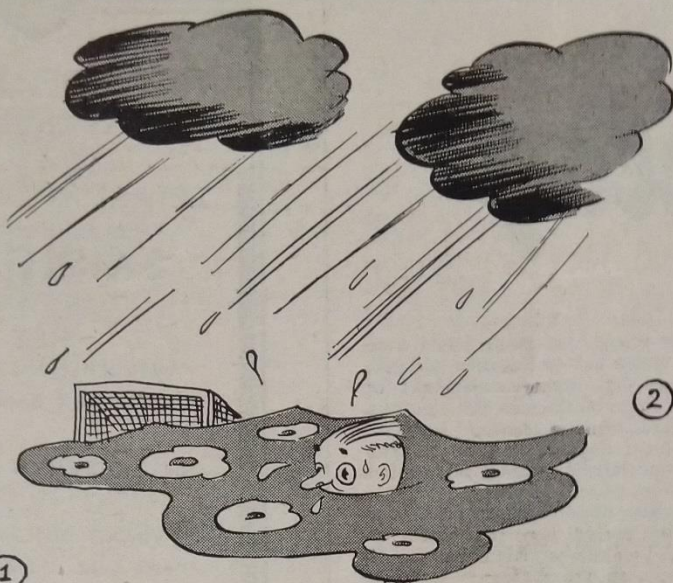
BETAAL EN ONTVANG
DOOR MIDDEL VAN ONS
BANKGIRO

HET
VERREKENINGSSYSTEEM
ZONDER BANKPAPIER

SNEL, MODERN EN GOEDKOOP

VRAAG INLICHTINGEN
BIJ EEN ONZE 150 KANTOREN

DE „ONDERGRONDSE" SPORT

①

DUIZENDEN SPORTSMANNEN
DOKEN ONDER

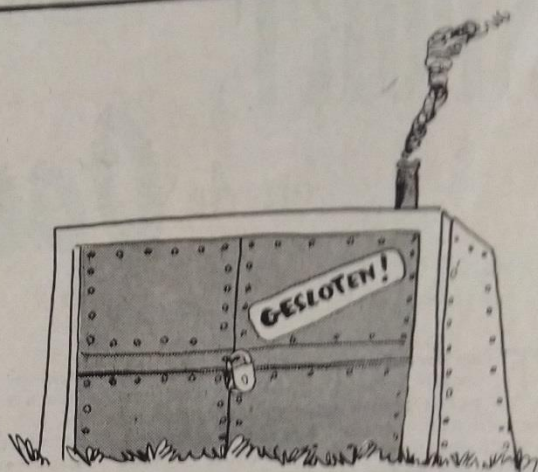
③

ZIJ ZWOMMEN „VRIJE SLAG"
IN RIOLEN...

⑤

... TRAINDEN OP DE LANGE AFSTAND
MET BEHULP VAN ILLEGALE DAGBLADEN...

②

... EEN KEEPER DEED HET
OP DEZE MANIER!

④

... SPEELDEN VOETBAL
IN DE MIJNSCHACHTEN...

⑥

... GROEVEN DE STARTHOLES
EEN BEETJE DIEPER...

⑦

... EN ZATEN
TEVERGEEFS
OP DE BAARS!
WANT DIE WAS
OÖK
ONDERGEDOKEN!

US/15

De Figuur KAREL LOTSY

DOOR H. J. LOOMAN

Het is geen toeval dat, toen enige weken geleden de wens werd geuit een „overkoepelings“-organisatie in de Nederlandse sport in het leven te roepen, aan Karel Lotsy werd verzocht het initiatief daar toe te nemen. Tot wien van de Nederlandse sport-autoriteiten had men zich beter kunnen wenden dan tot dezen man, wiens liefde voor de sport even groot is als zijn kunde als organisator en leider? Een merkwaardige figuur in ons sportwereldje is Karel Lotsy, een der weinige sport-officials van wien men kan getuigen, dat het belang van de sport en de eer van den sportman hem zwaarder wegen dan zijn persoonlijke aangelegenheden.

Ik heb iemand zich wel eens horen afvragen: Wat zoekt die Lotsy in de sport? Hij maakte een prachtige maatschappelijke carrière, is directeur van een grote verzekeringsmaatschappij, heeft alles wat zijn hart begeert, waarom spant hij zich zo voor de sport in, waarom offert hij al zijn vrije uren op voor de sport, die hem misschien wel eens successen brengt, maar nog veel meer ondank en wanbegrip, naijver en strijd?

Zulk een vraag is niet in twee woorden te beantwoorden, omdat men daarvoor zou moeten doordringen tot de diepste roerselen van de menselijke ziel, maar zeker is het dat Lotsy niet zichzelf zoekt in de sport. De sport bezit zijn hart om de waarden, die hij in de sport heeft ontdekt, waaraan van sociaal belang voor het volk en voor de jeugd in het bijzonder. Daarom heeft hij zich aan de taak gezet de sport aan de jeugd te brengen en daarvoor is geen moeite hem teveel, plaatst hij vaak zijn gezinsleven naar het tweede plan en offert hij zichzelf op.

Dat was vóór de oorlog zo, toen hij bestuurslid was van de K.N.V.B., van het N.O.C., van de F.I.F.A., Olympisch team-leider en zoveel meer, dat was tijdens de bezetting zo, toen hij werd gekozen tot voorzitter van den Voetbalbond en tot Gevolmachtigde voor de Sport en dat zal ook na de bevrijding zo zijn naar men in het belang van het nationale sportleven mag hopen.

Er is over Lotsy's activiteit tijdens de Duitse overheersing vaak gesproken en zoals het meestal gaat, met weinig kennis van zaken. Er wordt dan snel geoordeeld, veroordeeld uit wanbegrip en kortzichtigheid. Nu is het geenszins mijn bedoeling Lotsy op deze plaats te gaan schoon wassen van een vermeende onjuiste houding, want Karel Lotsy is mans genoeg zich zelf te rechtvaardigen op het moment, dat hij zulks nodig mocht oordelen, maar wel wil ik hier enige feiten naar voren brengen die zijn houding

tijdens de bezetting duidelijk zullen maken en die zullen aantonen, dat Lotsy zich niets te verwijten heeft.

Daar is dan zijn voorzitterschap van de Voetbalbond. Niet door de Duitsers is Lotsy tot deze functie „gebombardeerd“, op volkomen regelmatige wijze is hij, na de dood van dr. Van Prooye, in een vrije

KAREL LOTSY

verkiezing door de Nederlandse voetbalclubs als zodanig uitgeroepen. De Duitsers waren met deze gang van zaken allesbehalve ingenomen en zij legden zich eerst bij de candidatuur-Lotsy neer, toen hun pogingen om een N.S.B.-er naar voren te schuiven, schipbreuk hadden geleden. Het was de Nederlandse pers zelfs enige tijd verboden de naam Lotsy te

noemen als kandidaat voor het voorzitterschap van de N.V.B. Lotsy zell aanvaardde zijn candidatuur slechts op de voorwaarde, dat hij geheel volgens de reglementen door de verenigingen zou worden gekozen, hetgeen ook geschiedde.

Ook heeft men Lotsy verweten dat hij door den collaborateur prof. Van Dam tot „adviseur voor de sport“ aan het Departement van Onderwijs werd benoemd. Dit is in strijd met de waarheid, want het was mr. Rijnink, de voorganger van Van Dam, die hem deze functie opdroeg en die thans op het Departement is teruggekeerd. In Augustus 1941 heeft Karel Lotsy zijn functie van sportgevolmachtigde neergelegd, nadat hij in het college van drie met à Stüling en De Valk door zijn persoonlijk overwicht op dezen laatste veel slechts voor de sport heeft kunnen keren. Daarna heeft hij zich tactisch teruggetrokken en zich voor het overige alleen met zijn voetballers bezig gehouden, hetgeen een zuiver-Nederlandse aangelegenheid is gebleven.

Tenslotte is er nog een reis van Lotsy naar Berlijn, die hij tijdens zijn adviseurschap heeft moeten maken, maar die hij volgens sommigen niet had mogen ondernemen. Deze reis is een noodspont van Lotsy geweest, die hij alléén heeft gedaan in het belang van de Nederlandse sport. De Duitsers drongen in die dagen sterk aan op Nederland-Duitsland-wedstrijden op allerlei sportgebied, iets waartegen Lotsy zich om voor de hand liggende redenen, sterk kantte. Toen er aan de eis der Duitsers schijnbaar niet meer te ontkomen was, begaf Karel Lotsy zich naar Berlijn, waar hij een moeilijke bespreking had, die echter het gelukkige resultaat opleverde dat er géén Holland-Duitsland-wedstrijden behoeften te worden gespeeld. Deze demarche van Lotsy — hoe onaangenaam als karwei op zichzelf — heeft voor de Nederlandse sport iets goeds opgeleverd. De sporter van het land bleef onbezoeeld en honderden, zo niet duizenden sportbeoefenaren zijn daardoor behoeft voor moeilijkheden van allerlei soort.

Ook tijdens de bezetting heeft Karel Lotsy binnen de perken van zijn vaderlanderschap voor de sport gedaan wat binnen zijn bereik lag en hij zal dat in deze dagen van wederopbouw blijven doen, met al de ambitie die in zijn voor de sport zo warm kloppend hart leeft en met al het organisatie-talent en leiderschap, waarover hij beschikt. De Nederlandse sportwereld mag zich daarover innig verheugen, want sportleiders van het kaliber-Lotsy zijn zelfs in sportlanden als Engeland en Frankrijk met een kaarsje te zoeken!

OLD DUTCH INN

Rembrandtsplein

Dagelijks

Cabaret-Dancing

Entrée f.4.- p.p. Matinée f.2.50 p.p.

Aanvang des avonds 8 uur Zondag matinee van 4 uur

VOETBAL

in AMSTERDAM

XXX

DOOR M. J. ADRIANI ENGELS

Het was op Zondagmiddag 3 September j.l. tijdens de Arolbekerfinale HBS-AGOVV (1—0) dat we met burens op de gezellige AFC-tribune de mogelijkheden bespraken van een internationale voetbalwedstrijd in het Olympisch Stadion. Dat was natuurlijk geen wedstrijd tegen een of ander Duits elftal, al leefden we toen nog in bezettingstijd, maar een wedstrijd tegen een Engelse tankdivisie, desnoods voorafgegaan door een hoekbalwedstrijd tegen Amerikaanse stoottroepen, want juist die Zondag — twee dagen vóór „dolle Dinsdag” — leefden we in een roes van optimistische bevrijdingsgedachten.

„Vandaag voetbalt M.V.V. in Maastricht natuurlijk al tegen de Engelsen,” veronderstelde er iemand.

„O, ze komen nog royaal op tijd om het A.V.B.-jubileum te laten vieren met een internationale wedstrijd van het Amsterdams stedenelftal,” voorspelde zijn buurman.

„Hans Boekman kan die wedstrijd best leiden, hij zit toch hier vlakbij ondergedoken,” vulde nummer drie aan.

„En dan komt er weer een verslag in de echte „SPORT”, die van Geudeker natuurlijk, niet de N.S.B.-„SPORT” van Raatgever, waar jij laatst in de illegale pers zo'n scherp stukkie over geschreven hebt,” fluisterde onze buurman in ons oor, omdat hij het niet nodig vond onze activiteit in de illegale bladen uit te bazuinen over de perstribune van A.F.C., waar de Nieuwe Heren van de Nieuwe Orde in radio en pers een ostentatief afgescheiden hoekje vormden, apart van de journalisten, die goede Nederlanders gebleven waren.

„Als die tanks een beetje snel aanrijden, kunnen we misschien volgendeweek al tegen de Engelsen voetballen,” besloot de grootste optimist uit ons groepje.

Helaas, de tanks reden niet snel genoeg, we moesten acht maanden wachten voordat ze Amsterdam bereikt hadden in dat merkwuurlijke landje van ons, dat we altijd voor zo pietepetierig klein hadden aangezien, voordat we ondervonden, dat de Russen wel in ruim twee jaar tijds

van Stalingrad naar Berlijn konden oprukken, de Engelsen en Amerikanen in een klein jaar tijds van Cherbourg naar Berlijn, doch dat de afstand van Maastricht tot Arnhem driekwart jaar kostte. En in al die acht maanden lag de sport in het nog bezette deel van Nederland volkomen stil.

Wie had tijdens die Arolbekerfinale kunnen vermoeden, dat vier dagen later een verbod tot sportbeoefening in de open lucht uitgevaardigd zou worden en dat we op Zondagmiddag een straatje om zouden mogen wandelen, inplaats van naar de sportvelden te trekken. Een bittere winter, de zwaarste, die Nederland ooit te verduren had, was er de oorzaak van dat niet direct na de bevrijding allereerst tegen de Engelsen en Canadezen gevoetbald werd, zoals we ons in onze Septemberdromen hadden voorgesteld. Op 5 Mei voelden we ons nog veel te slap om aan voetbal te denken, pas in de loop van de Meimaand begon men weer — min of meer aarzeland — te voetballen.

De primeur op voetbalgebied hadden in onze hoofdstad the Black Devils, het wel bij de N.V.B. aangesloten, maar niet in competitieverband uitkomende toerelftal van oudgedienden; ze leenden het V.V.A.-terrein om er met 6—1 van een Canadees elftal te gaan verliezen. De volgende dag ontving Blauw Wit op een der bijvelden van het stadion een Engelse ploeg, waarbij afgesproken werd dat de Zebra's met 22 man zouden uitkomen, d.w.z. niet alle 22 tegelijk, maar voor de rust een ander elftal dan na de rust om eventuele te grote vermoeienissen der ondervoede spelers te besparen. Het resultaat van dit „estafettevoetbal” was, dat de Engelsen het moesten afleggen, toen ze tegen hun ongewijzigd gebleven ploeg een stel nieuwe tegenstanders kregen: 6—1 voor Blauw Wit. Pogingen om meer Canadezen in het veld te brengen mislukten bij gebrek aan een soort O. en O.-organisatie bij onze bevrijders.

Het was daarom voor de Amsterdamse voetballiefhebbers een welkom bericht, dat de vier Amsterdamse eerste klassers besloten hadden een reeks onderlinge wedstrijden te organiseren, die op 25 Mei met Ajax—D.W.S. werd geopend. Officieel waren het slechts vriendschappelijke partijtjes, doch voor het gevoelen van het hoofdstedelijke voetbalpubliek werd het een halve competitie om het kampioenschap van Amsterdam, zij het dan ook officieus, nadat we in vier bezettingsjaren een officieel kampioenschap hadden gekend in een na-competitie onder leiding der Afdeling Amsterdam. Hoe groot de animo was om weer een voetbal te zien bleek uit het totale cijfer van 130.000 toeschouwers bij de zes gespeelde wedstrijden. Met het grootst mogelijke cijferverschil kwam Ajax als winnaar te voorschijn uit deze wedstrijdenreeks, waarin de nationale kampioensclub slechts drie

Door een krans op te hangen onder de Marathontoren van het Olympisch Stadion heeft het bestuur van de ald. Amsterdam van de N.V.B. op de sportdag der Bevrijdingsfeesten de nagedachtenis van de voetballers geëerd, die in de afgelopen vijf jaar zijn gevallen.

goals in evenzovele wedstrijden wist te scoren.

Ajax		3	3	—	—	12—8	6
Blauw Wit		3	1	—	2	9—9	2
D.W.S.		3	1	—	2	6—8	2
Volewijckers		3	1	—	2	3—5	2

Later herstelden de groen-witte landskampioenen zich van hun betrekkelijk falen in het Amsterdamse tournooi door een fraaie zege te boeken in Heerenveen's jubileumtournooi. Weliswaar verloren ze er met 2—1 hun eerste wedstrijd tegen Ajax (natuurlijk!), maar daarna klopten ze achtereenvolgens Heerenveen met 7—1, Blauw-Wit met 3—1 en DWS met 4—0, waardoor ze met zes punten juist een punt voorbleven op Ajax. Het trio Blauw-Wit-Heerenveen-DWS eindigde met drie punten; Lenstra c.s. bleken niet opgewassen tegen het Amsterdamse spelpeil.

Het sportieve en financiële succes van deze wedstrijden inspireerde ook andere clubs. Onze zes tweede klassers staken de hoofden bij elkaar en organiseerden een halve competitie op Zondagavonden, waarbij het puike werk van de nieuwe tweede klasser T.O.G. herinneringen opwekte aan de Volewijckers bij hun debuut en in het Westen van onze stad kreeg men op zeven achtereenvolgende weekenden een reeks wedstrijden tussen zes grote West-Amsterdamse derde klassers. Door de controle van het Medisch Sportkeuringsbureau, dat overigens na de hongerwinter niet meer voetballers behoefde af te keuren dan in normale omstandigheden (slechts 5 pct.) werden excessen vermeden, Amsterdam voetbalde weer, nu zelfs in een seizoen van dertien maanden, aangenomen, dat in 1946 het gesloten seizoen weer in ere hersteld wordt om de voetballers als het ware tegen zichzelf te beschermen en om de zomersporten een eerlijke kans te geven.

Grootste Zalencomplex ter stede

BELLEVUE

LEIDSCHEDE KANTOOR
AMSTERDAM TEL. 56221

voor:
Recepties en
Diners,
Congressen,
Vergaderingen,
Tooneelvoorst.,
(mod. tooneelacc.)
Tentoonstellingen,
Examens en vele
andere doeleinden

Zalen voor 50 tot 1500 personen
Vloeroppervlak circa 2000 M.²

ATHELETIEK-KÖPENICKIADE

„Percy Williams” kwam, zag en verloor

† **H**e certainly doesn't look as I pictured he would now. But it has been a long time".) zei Chris Berger tot Sgt. Jim Bowes, Staf Writer of „The Maple Leaf”, maar wij hoorden hem brommen.

Want vier, vijf weken geleden..... „Wil je wel geloven, dat ik werkelijk wat ontroerd was, toen Percy Williams daar plotseling voor me stond. Dertien jaar geleden zag ik hem voor 't laatst in Los Angeles. We liepen tegen elkaar in de kwartfinale 100 meter. Hij won. Never mind. Een prettige jongen en een groot sprinter. En nauwelijks is hij in Holland, of hij komt me opzoeken. Toch leuk, niet?”

1) „Hij ziet er zeker niet uit als ik mij had voorgesteld. Maar het is ook lang geleden....”

**Driemaal
Percy Williams**

Foto 2: De echte Percy Williams verlaat het Stadion-middenterrein na zijn zege op de 100 M. bij de Olympische Spelen 1928.

Foto 1: De onechte Percy Williams luistert naar een toespraakje op de Bevrijdingssportdag.

Foto 3: Bill Burrow, alias Percy Williams, krijgt het zeer dringende verzoek van de Military Police om „even mee te gaan...”

De journalist, wien het genoeg te beurt viel deze vertrouwelijke woorden uit Berger's mond te horen, haastte zich een en ander te beamen. Daar stonden ze nu, drie kleine figuurtjes in de enorme kuip van het verlaten Olympisch stadion. Hij, Berger en Williams. En als er even een stilte viel in hun gesprek dan keken ze elkaar glimlachend aan van „weet je nog wel” en voor hun geestes-oog zagen ze het weer gebeuren: Williams' onverwachte, veelbesproken overwinning op de 100 en 200 meter tijdens de Olympische Spelen 1928, op dezelfde baan waar hij nu weer was teruggekeerd. Als een boemeelaar naar zijn eerste liefde....

Er werden die avond in dat rustige Stadion niet alleen herinneringen opgehaald, er werd ook getraind. Want het mocht dan 17 jaar geleden zijn, Williams was nog dezelfde serieuze, misschien wel dezelfde ambitieuze atleet gebleven. Natuurlijk, vijf jaren oorlog waren niet onopgemerkt aan hem voorbij gegaan, maar als hij even de kans kreeg werkte hij aan zijn conditie.

Was het een wonder, dat een van de scherpzinnige figuren, waaraan onze atletiek-wereld zo rijk is, op het voortreffelijke idee kwam dezen ras-atleet in de gelegenheid te stellen op de sintels, waar hij als achttienjarige jongen zijn grootste triomfen vierde, te starten? De gedachte was even charmant als origineel, in feite niet meer dan een kleine geste van een bevrijd volk aan een van de beste zonen van zijn bevrijders. En Williams accepteerde. Graag zelfs! Er werd een kleine trainingcampagne georganiseerd, met als doel: 27 Juni, de 100 meter-finale van de Amsterdamse Sportdag. Tot die datum

was hij de graag geziene gast op de Sintelbaan, waar hem en passant het erelidmaatschap van een der grootste Nederlandse atletiekverenigingen werd aangeboden. Wij zijn nu eenmaal een gastvrij en gul volk, het zij in alle bescheidenheid gezegd....

Het was doodstil in het Olympisch Stadion toen, op die 27ste Juni zeven Nederlanders en één Canadees in de starthoel knielden, van de 30.000 toeschouwers waren er niet weinigen, die in hun hart dien énen Canadees de overwinning niet gunden. Toen het anders uitkwam en Williams zevende werd, kreeg hij toch zijn applaus. En nog meer. Hartelijke woorden en bloemen van Ir. Paulen, praeses der Nederlandse atleten. Ja, nog meer. Een vriendelijk, doch uitermate dringend verzoek van twee leden der Canadese Military Police om zich snel aan te kleden en nog sneller mee te gaan. Démasqué!!

Want Percy Williams was op deze dag in Canada, ver van het geroezemoes in het Stadion, dat hij na zijn glorieuze overwinningen van 1928 nooit meer zag.... Wat Bill Burrow, de man, die wekenlang onder Williams' naam leefde en diens roem misbruikte, betreft, de hoofdfiguur van deze geslaagde sport-Köpenickiade zat een half uur na het startschot „in the provost”. Hetgeen bepaald onaangename gevolgen voor hem zou hebben gehad als Chris Berger met zijn onverwoestbaar gevoel voor humor, niet hardnekkig voor hem had gepleit. Burrow werd vrijgelaten en Berger bleef niets anders over dan de verzuchting: „He certainly doesn't look as I pictured he would now. But it has been a long time”.

K. PEEREBOOM.

DE TOEKOMST

van de Sport

DOOR ONZEN HOOFDREDACTEUR

De bezettingstijd van vijf gruwelijke jaren ligt als een hel achter ons en nog vers zijn de wonden, die ons volk in al zijn lagen zijn toegebracht. Voor zij alle geheeld zullen zijn, zal een nieuwe generatie het volk der Nederlanden vormen en dan nog misschien zal men met de vinger kunnen wijzen naar plaatsen, die voor goed en onherstelbaar door de Duitse barbaren zijn vernietigd. Het is moeilijk te omvatten voor een ieder, die terug denkt aan die tijd van verschrikking en terreur, van onderdrukking en roof, dat er ook maar één jonge loot zou kunnen ontsprengen op die belt van onrecht en verkrachting, die de Duitse overheersing voor geheel ons volk is geweest.

Maar zo goed als de Franse Tijd voor het vaderland zijn voordelen had, zo goed zullen ook de jaren 1940-1945 enige creditposten voor ons volkswelzijn opleveren. Eén dier creditposten is de eenheid in de sport, welke geboren werd in de zwarte tijd der bezetting en welke werd doorgezet met behulp van de Duitsers. Dat klinkt hard en elkeen, dit dit leest, zal vervuld worden van een zekere tegenzin, zoals elke maatregel, onverschillig welke, die Duitsers in de jaren uitvaardigden, ons met tegenzin vervulde. Men vergeet echter niet dat de *gedachte* om eens tot eenheid in de sport te geraken geenszins een *Luitse* gedachte is geweest. *Leze gedachte leefde in sportkringen reeds vele jaren!* Het was bovenal een gezonde gedachte. In Gods vrije natuur zijn wij allen gelijk, mogen wij daar dan niet aan sport doen, ons lichaam oefenen zonder te vragen of de jonge kerel, die daar als tegenstander tegenover ons of als kameraad naast ons staat, Rooms-Katholiek of Nederduits Hervormd is, anti-revolutionair of socialist?

Het Nederlandse volk vertoont een sterke neiging tot verdeeldheid, hetgeen dikwijls grote lasten heeft veroorzaakt en het nimmer ten voordele heeft gestrekt. De benepen hokjesgeest heeft ons veelal geremd in onze ontwikkeling, waar anderen in eendrachtig samenwerken veel gunstiger resultaten konden bereiken. Laten wij, sportmensen, dat voor ogen houden, juist nu wij door bijzondere omstandigheden tot een eenheid in de sport zijn gekomen en reeds tijdens de bezetting is gebleken, dat deze eenheid aanvaardbaar en vruchtdragend is voor alle betrokken partijen.

Deze eenheid in de sport is destijds tot stand gekomen met behulp van en door de stuwkracht van een man als Karel Lotsy, die zich daarvoor inspande, niet om de Duitsers te believen, doch omdat hij er met hart en ziel van overtuigd was, dat het bereiken van deze eenheid een nationaal belang was. In zijn grote rede, die Karel Lotsy op de tweede dag van de Amsterdamse Bevrijdingsfeesten in de Apollohal heeft gehouden, heeft hij daarvan verteld. Hij zei daarin woordelijk: „Ik kan ten aanzien van de eenheid in de Voetbalbond tot mijn grote vreugde en met de hand op mijn hart verklaren, dat de eendracht en de eenheid in ons bestuur

volmaakt zijn geweest, niet alleen in die afgelopen vijf jaren, maar ook thans, na de bevrijding. Zeker, wij hebben natuurlijk, juist omdat wij nooit openlijk van gedachten hebben kunnen wisselen, fouten gemaakt, maar ik ben ervan overtuigd, dat wij gaarne eventuele plooiën zullen kunnen vlakstrijken. Laten wij, sportlieden, een voorbeeld zijn voor ons ganse volk, laten wij tonen dat er gebieden zijn, waar wij werkelijk één kunnen en willen zijn en dat wij niet willen terugkeren tot de vormloze, onvruchtbare massa van vóór de oorlog. Daarbij wil ik gaarne de verzekering geven dat wij, bestuursleden van de Nederlandse Voetbalbond — ik bedoel de huidige, die uit alle confessionele, neutrale- en arbeiderssportbonden bestaan — in deze vijf jaren van elkaar geleerd hebben en dat wij er dankbaar voor zijn, zoveel nader tot elkander te zijn gekomen”.

Karel Lotsy noemde de controverse „kerk en sport” het grote struikelblok, dat vroeger de eenheid in de sport heeft belemmerd. Zowel een gunstige ontwikkeling van de sport als de wens van verreweg het grootste deel der Nederlandse sportbeoefenaren om tot een blijvende eenheid te komen, eisen dat de bezwaren, die van oudsher van kerkelijke zijde tegen de sport zijn aangevoerd, zoveel mogelijk worden weggeworpen. Ongetwijfeld hebben wegens deze bezwaren vele jonge mannen en vrouwen de weldadige invloed van de sport moeten missen. „Ik heb sterk de indruk”, — en nu volgen wij den heer Lotsy weer op de voet — „dat de bezwaren in kerkelijke kringen meer gericht waren tegen de *wijze*, waarop sommigen de sport beoefenden, dan tegen de sportbeoefening zelf. De tijd is gelukkig voorbij, dat belangrijke groepen in onze samenleving tegen *alle* sport zijn. Nu heb ik de laatste jaren ondergronds veel contact gehad met hoogstaande figuren uit kerkelijke kringen. Zij waren er sterke voorstanders van, dat het gehele Nederlandse volk aan sport zou doen en liefst allen met elkaar. Wij hebben volkomen openhartig met elkaar gesproken en zijn het over vrijwel alles met elkaar eens kunnen worden. Het bezwaar van kerkelijke zijde geuit, dat wij met onze sport op Zondag de Zondagsrust van kerkgangers of van hen, die dicht bij sportterreinen wonen, ernstige zouden verstoren, kan ik begrijpen en delen. Ook het feit, dat de sport in ernstige mate afbreuk zou doen aan het kerkbezoek van jonge mannen en inbreuk zou maken op het normale gezinsleven. Daartegenover

acht ik het ongewenst en onmogelijk een algemeen sportverbod op Zondag uit te vaardigen, al was het alleen maar, omdat dat mij veel te ver gaat ten aanzien van de persoonlijke handdelingsvrijheid. Laten wij daarnaast vooral niet de gevaren vergeten, die de jeugd bedreigen als zij op Zondag niet op de juiste wijze wordt bezig gehouden. Evenmin mogen wij vergeten, dat zolang Nederland de vrije Zaterdag niet kent en zo lang er niet veel meer sportterreinen zijn, een geheel sportverbod voor de Zondag tot gevolg zou hebben, dat talloos velen geen sport meer zouden kunnen bedrijven en zodoende niet de hoogst noodzakelijke recreatie en compensatie voor de nadelen van het vaak eentonige arbeidsleven zouden krijgen".

Karel Lotsy stelt zich dan de vraag: Kunnen wij hen, die tegen sport op Zondag zijn, tegemoet komen? Dit onderwerp heeft hij met de reeds genoemde kerkelijke autoriteiten uitvoerig behandeld en daarbij is hem gebleken, dat zij het buitengewoon ongewenst achten, dat een deel der jeugd niet aan sport zou kunnen doen en dat zij even sterke tegenstanders zijn van het scheiden der Christelijken in Zaterdag- en Zondagcompetities, omdat daardoor wéér een soort scheiding zal ontstaan. Zij erkenden volmondig, dat in Christelijke kringen veel te weinig aandacht is besteed aan de lichamelijke opvoeding van de jeugd. Tenslotte werden er enige punten samengesteld, waaromtrent overeenkomst werd verkregen. Deze punten laten wij hier volgen:

1. Dat, als er eens een vrije Zaterdag zou komen en als er voldoende sportterreinen en -lokalen in Nederland te vinden zouden zijn, er niet het minste bezwaar tegen zou zijn, de gehele wedstrijd-sport naar de Zaterdag te verleggen en dat er evenmin bezwaar tegen zou zijn, dat de jeugd sport op Zondag zou beoefenen, mits het maar geen wedstrijd-sport zou zijn.
2. Dat het mogelijk zal zijn, zodra er voldoende oefenterreinen zijn, de juniorensport op weekdagen te doen houden.
3. Dat het even goed mogelijk zal zijn, tal van sportwedstrijden op andere dagen te houden en dat wij, neutrale sportleiders, daar ook toe zouden moeten meewerken.
4. Dat, zolang er geen vrije Zaterdag is, de sportbonden voor de principiële tegenstanders der Zondags-sport, competities op Zaterdag zullen arrangeren.

Vrije sport!

DAAR zijn we dan weer en bevrijd van de Motten
Die zwijgen als motten na 't brallend gebrul
Op velerlei wijzen en vaak de meest groffe.
Enfin, is het nodig, dat 'k U dát nog onthul?
De Sport wordt weer Sport en de snelste, de beste
Is Eerste voor allen, lijk 't vroeger reeds was,
We zien toch alleen maar de Sport en ten leste
Laat super-Siberisch ons Sibbe of Ras.

Er waren veel jaren van droefheid en zorgen,
Wij denken aan hen, die voorgoed zijn gegaan....
Thans bloost weer het rood van een heldere Morgen
Na tijden van neergang, met weedom belaan.
Vijf jaren van barnende strijd zijn vergangen,
Maar Neerland herrees en den Helden zij dank,
We schrijden vooruit met een bos op de wangen
Ons land zal weer bloeien in kleur en in klank!

King Soccer speurt naarstig naar magen en vrienden
En zwaait met zijn scepter voor d'edele strijd,
De strijd die ons altoos te zamen zal binden,
In vreugde en tegenslag zijn wij bereid.
Oh, mogen de dagen toch spoedig weer naken
Dat Sport elk zal trekken, bij ieder in tel,
Dan zijn we verheugd en dan schalt 't van de daken:
De Sport om de Sport en het spel om het spel.

Daar zijn we dan weer met het Sportblad der Bladen,
De Sport is herboren en „Sport“, zie, herrijst
Als 'n Phenix uit d'asse, gereed voor de daden
In woord en in beeld dat Uw kunnen bewijst.
Wij mogen het Lot in zijn grilligheid danken
Dat spaard' ons voor erger.... hoe alles ook wordt,
Thans klinkt 'r een lied vol van heldere klanken,
Bevrijd van het Juk, gaan we verder met SPORT!

(Nadruk verboden)

Juli 1945

„MINSTREEL“

5. Dat dan zo veel mogelijk de wedstrijd-sport op Zondag na 13 uur zal worden beoefend.
6. Dat geen wedstrijd-sport zal gehouden worden op Goede Vrijdag, 1e Paasdag, 1e Pinksterdag en 1e Kerstdag.
7. Dat desgewenst de clubs zich kunnen blijven formeren volgens hun eigen beginselen.

De heer Lotsy voegde hieraan toe, dat hij van dat laatste persoonlijk geen voorstander was. „Ik kan mij echter indenken, dat om opvoedkundige redenen ouders zullen wensen dat hun kinderen lid worden van een Christelijke, Katholieke of Joodse vereniging. Ik heb persoonlijk daarbij duidelijk doen uitkomen, dat, indien wij tot vervulling dezer desiderata zouden kunnen komen, het dan ook nooit meer mag voorkomen, dat welke overheidsinstantie ook tot het verbieden van sport op Zondag zal overgaan. Het moet niet meer mogelijk zijn dat wij over en weer, als duidelijk blijkt dat wij tot elkaar willen komen, elkaar gaan hinderen door allerhand verordeningen en verboden. Dat zou eerst recht de hartstochten doen opvlammen en mij

althans zeker weer op het oorlogspad brengen. Wij leven in een Vrij Nederland!“ Tot zover Karel Lotsy in zijn rede.

Er is hier te lande in beginsel besloten een overkoepelings-organisatie voor de gehele sport in het leven te roepen. Een Verbond van alle Nederlandse Sportbonden, dat, naast het Nederlands Olympisch Comité, zijn samenbindende arbeid zal moeten verrichten. Moge dit Verbond spoedig gaan werken en moge het tot in lengte van dagen de eenheid in de Vaderlandse sport handhaven. Want wèl is deze eenheid thans een feit geworden, maar zal zij bestendig zijn? Zal niet opnieuw de hokjesgeest triomferen? Het antwoord op deze vraag zal gegeven worden door de Nederlandse sportwereld, althans door haar leiders van dit ogenblik. Onze hoop is dat zij ten volle bedacht zullen zij op het lichamelijke welzijn van de Nederlandse jeugd in al haar geledingen en dat zij het zullen zijn, die het herboren Volk der Nederlanden het lichtend voorbeeld zullen geven, dat een eendrachtig volk een sterk volk is.

HOE EEN PROF AMATEUR BLEEF

DE
MERKWAARDIGE
WIELERLOOPBAAN
VAN
COR NOORDELOOS

Op 22 Augustus 1943 slingert zich een bonte ren-erssliert tegen de Cauberg op. Vermoeidheid en inspanning hebben de gebruikte gezichten getekend. Want 24 maal moet deze moorddadige helling door de coureurs worden genomen en de „man met de hamer” heeft reeds zijn werk gedaan. Er zijn nog ca. 20 man in de koers, „en dansant” de ene, verbeteren stampend de ander. Groepjes verzorgers zwaaien met de kruikjes, die int voorbijrijden gretig leeggeslurpt worden en dan met een zwaai op het gras langs de zonovergoten weg belanden.....

Bij zulk een groepje staat een forse, jonge kerel in plusfours, een donkere krullenkop met tintelende ogen.

„Bertus”, zegt hij tegen één der helpers als het peloton weer gepasseerd is, „Bertus, da’s je warel! Kon ik maar meerijden!”

„Dan kun je op mijn fiets rijden”, zegt de ander lachend.

„Top!” antwoordt de krullebol. „Ik houd je aan je woord!”

Deze helper was Bertus de Graaf, eens stayerkampioen van Nederland en populair bij publiek en renners-collega’s; de krullebol heette Cor Noordeloos, 31 jaar oud en eigenaar van een slagerij in Amsterdam.

Noordeloos vatte zijn voornemen serieus op. Hij wilde stayeren. Hij wilde achter de motor. Kennissen en vrienden lachten hem uit; koppig hield hij vol. Uren sprak hij met De Graaf over technische details, hij verslond krantenartikelen en wielersportverslagen, hij las het befaamde „Temidden der Kampioenen” en „Mysterieuze krachten in de Sport” en tal van andere uitgaven. Al had hij dan nog nooit achter de motor gezeten, mentaal was hij in ieder geval voorbereid.

Als amateur mocht hij niet stayeren. Dus vroeg hij een prof-licentie aan en Cor Noordeloos werd beroepswielrenner zonder ooit officieel een wedstrijd te hebben gereden! Als lid van „Olympia” startte hij zo nu en dan in onderlinge clubwedstrijden op de weg. Winnaar werd hij nimmer; op het rechte stuk „ging” hij goed, de bochten deden hem steeds de das om.

„Je wordt er hard van, Cor,” adviseerde Bertus de Graaf, „en als je wilt gaan stayeren, moet je hard zijn!”

Noordeloos schreef in voor een wedstrijd op 2 April 1944 en wel voor de Ronde van Maastricht over een afstand van 125 Km. Schulte, Pellenaars, v. d. Voort, de Korver, Steenbakkers, Motké, Sijen, Lambrichs, Joosen, Lakeman, de Hoog, v. d. Zande e.a. waren zijn tegenstanders. Het is begrijpelijk, dat hij zich in dit gezelschap niet al te best op zijn gemak voel-

de. Van start af trokken de grote mannen meteen hard van leer. Noordeloos zat aan de staart en hij blééf er zitten! Het publiek schreeuwde na enkele ronden: „Hé, opa, stap af! Je hebt al gewonnen...!” Na twee uren van wanhopig ploeteren geloofde hij het verder wel, stapte stof-bedekt en onherkenbaar vuil van zijn karretje: zijn debuut was een mislukking.

Inderdaad, het was een mislukking, maar toch leverde het voor Noordeloos winst op. Hij wist, dat alléén één ding hem verder kon brengen: Training, training en nog eens training!

Van medio April af wijdde hij zich toen geheel aan deze opgave. Hij kon dit doen, aangezien hij in zijn zaken praktisch niets om handen had. Iedere dag trok hij in gezelschap van den getrouwen Bertus de Graaf naar het Stadion met clandestiene benzine voor de gangmaakmotor. Bertus draaide dan kalme rondjes en Noordeloos trachtte de rol te „houden”.

„Als ik al dat cement van de baan zo onder mijn voorwiel zag wegvliegen, schrok ik mij in het begin halfdood. En dan liet ik Bertus heel gauw los!” bekende hij later. „Er stonden lieden rondom de baan, die mij iedere dag weer „voerden”. Gaf de een mij de raad het eens met een carrier te proberen, een ander vertelde bloederige verhalen van verongelukkete stayers... En ik droomde iedere nacht van een course. De ene keer won ik... de andere keer verongelukte ik. Maar van dit alles trok ik mij heel weinig aan. Ik ging koppig door met trainen en ik kan je verzekeren, dat het mij menig zweeddruppeltje en heel wat clandestiene benzine kostte. Maar ik wou en zou stayeren!”

Zes weken later draaide Noordeloos met 70 Km. snelheid over de cementen baan. Hij volgde zijn motor goed en De Graaf constateerde, dat hij aardig „ging”. En toen op een middag Pierre van Leeuwen, de man die de contracten voor de pistes afsloot, een kijkje in het Stadion kwam nemen, zag hij een jongen kerel in onstuimige vaart achter een knetterende motor rondrijden.

„Tekent dit!” zei hij even later tegen Noordeloos, toen deze zijn dagelijkse trainingsrit had beëindigd. „Het is een contract voor een 2 x 15 Km. wedstrijd in Nijmegen. Je rijdt tegen Lakeman en Croonen.”

„Dank U wel, meneer,” zei onze vriend, „ik rijd slechts voor mijn liefhebberij. Ik voel niets voor een wedstrijd.”

Maar De Graaf wilde, dat hij het wél probeerde en Noordeloos liet zich bepraten. Een week later startte hij in Nijmegen en hij won! Zo reed hij dus zijn eerste ererondje met de bloemen en toen hij afstapte, lag er een tweede contract voor hem gereed: voor het Amsterdamse Stadion, voor de B-stayerskampioenschappen der NWU. De winnaar zou een week later bij de A-stayers mogen starten.

Weer weigerde Noordeloos: „Ik rijd voor m’n plezier. Ik heb nu gewonnen en ik heb er mijn aardigheid van gehad. Méér wil ik niet... En dan nog al die mensen, die naar je kijken. MIJ niet gezien!”

Maar ook nu wist De Graaf hem te bepraten en na veel gedelibereer tekende Noordeloos het contract.

Op 27 Mei 1944 daverden in het Olympisch Stadion de motoren voor de B-stayers. Zijn tegenstanders waren ditmaal Matena, Domhof en Buys. Noordeloos lootte de kop. Van de start af draaide hij zijn rondjes in een vrij hoog tempo en afgezien van verschillende aanvallen, die hij gemakkelijk afsloeg, kwam zijn positie niet in gevaar. Toen er nog ongeveer 10 van de 50 ronden te rijden waren, kwamen zijn tegenstanders — beurtelings — opzetten. Vooral Matena reed scherpe aanvallen, die Noordeloos echter energiek opving. Twee en een halve ronde voor het einde zette Matena alles op alles. In een hoog tempo sleurde zijn gangmaker hem op Noordeloos. Bertus de Graaf was op zijn qui-vive.

„Nu alles er op!” schreeuwde hij tegen zijn leerling. En Noordeloos wierp zijn laatste krachten in de strijd.

Hij voelde zich dodelijk vermoeid, maar hij klemde de tanden op elkaar. Matena lag nu naast hem, het publiek rees van de plaatsen omhoog en duizenden moedigden de coureurs fanatiek aan. En beiden persten het laatste greintje wilskracht uit hun lichamen. Twee volle ronden duurde het duel en onder stormachtige toejuichingen sprintte Noordeloos als winnaar over de eindstreep.

„Ik zag niets meer, ik hoorde niets meer en ik voelde niets meer!” zei hij later, „als ik nog één ronde had moeten rijden, was ik vast van mijn fiets gevallen. Ik was volkomen „leeg”...”

Cor Noordeloos, de Amsterdamse slager, die uit liefhebberij wilde stayeren, was B-kampioen en had met dit kampioenschap het recht verworven tegen de A-stayers te mogen rijden.

„Bedankt, meneer v. d. Berg” zei hij tegen den directeur van de Stadionbaan. „Bedankt! Maar nú doe ik het beslist niet meer. Neem hem,” en hij wees op Matena, „die jongen rijdt voor zijn boterham. Ik sta mijn plaats aan hem af!”

En met het behalen van dit kampioenschap nam hij tevens afscheid van de actieve sport. Hij startte als professional. Hij werd prof-kampioen. Het pleit voor hem, dat hij in feite steeds amateur bleef!

USCHI.

„Sport” gaat weer regelmatig verschijnen!

ZEER binnenkort zal ons weekblad „Sport” in en om Amsterdam weer verschijnen. Het zal, doordat wij nog niet kunnen doen wat wij willen, een enigszins ander uiterlijk hebben dan voorheen, doch de verzorging en de redactionele inhoud worden weer „ouderwets”. „Sport” zal in alle opzichten weer het beste sportblad zijn!

Uiteraard is, tengevolge der papierschaarste, de oplage voorlopig nog beperkt. Wie „Sport” dus regelmatig wil ontvangen, zal goed doen een abonnement te nemen, waarvan de prijs bedraagt f 3.60 voor alle nummers, die nog in 1945 zullen verschijnen.

Geen andere abonnementen worden voorlopig aangenomen. Vanaf 1 Januari 1946 bestaat gelegenheid tot het opgeven van kwartaal- en jaarabonnementen.

Opgaven voor abonnementen voor de rest van 1945 kunnen geschieden van Maandag 6 Augustus af aan ons nieuwe kantoor Keizersgracht 441, tel. 35881 en 32431, onder bijvoeging van het verschuldigde abonnementsgeld of door storting op postrekening 394162 of gemeentegiro S 11400 t.n.v. N.V. Uitg.Mij. „Sport weekbladen”. In verband met de overlading van het giroverkeer wordt dringend verzocht aan ons kantoor, dat elke dag van 9—5 uur (Zaterdag 9—1 uur) geopend is, te betalen. Toezending van het blad geschiedt onmiddellijk na ontvangst van het abonnementsgeld.

Daar wij niet weten of wij aan alle abonnementsaanvragen zullen kunnen voldoen, moet gelden: „Wie het eerst komt, het eerst maalt.”

A. de Haan Azn. gaat heen

In verband met zijn leeftijd en mede in verband met het feit, dat hij de gemeentedienst gaat verlaten en daardoor het contact met de afdeling van zijn woonplaats Bussum uit veel moeilijker dan voorheen kan onderhouden, heeft de afdelingsvoorzitter van de NVB, de heer A. de Haan Azn., zijn functie ter beschikking gesteld.

Het spreekt vanzelf, dat de afdeling den heer De Haan, die haar in uiterst moeilijke omstandigheden met zoveel tact en wijs beleid heeft bestuurd, node ziet vertrekken. Zijn vele kwaliteiten: zijn diepe kennis van zaken, zijn onkreukbare eerlijkheid en onpartijdigheid, zijn grote liefde voor de sport maakten hem tot een voorzitter bij uitnemendheid voor de Amsterdamse voetbalwereld, die dan ook grote verplichtingen aan hem heeft.

Ons blad brengt hem die dank gaarne, ook voor de prettige samenwerking, die het steeds met hem heeft mogen hebben.

De heer H. A. H. Putter, tweede voorzitter van de afdeling, zal zijn functie waarnemen totdat daarin op reglementaire wijze zal zijn voorzien.

ER WORDT NU HARD AAN ONZE SPORTVELDEN GEWERKT

Hoe staan de hoofdstedelijke sportvelden er voor?

Wij stelden deze vraag aan eenige deskundigen en maakten zelf een tocht langs wuivend graan op grond, waar eens voetbalketen stonden, langs met molshopen bezaaide en door loopgraven en bunkers verpeste woestenijen, die eens gemilimeterde gazons waren, toevluchtsoorden voor onze stadsjeugd. Uit onze aantekeningen kwam deze erfenis van vijf jaren bezetting tevoorschijn: Het Velserwegcomplex, 33 h.a., 38 velden, viel ten offer aan de voedselvoorziening. Ter zake kundigen deelden ons mede, dat daar op zijn vroegst in September 1947 weer kan worden gevoetbald. In geen geval eerder, want eerst moet de oogst er af, dan wordt er in het voorjaar van 1946 gras gezaaid, dat men toch tot de herfst van 1947 de tijd zal moeten gunnen om zich op zijn zware taak voor te bereiden.

Dezelfde weg van bouwland tot sportterrein gaat de goudgele vlakte van het complex Hoeve Voorland, eertijds 16 tijdelijk voor de King of Sports gefatsoeneerde weiden, straks, d.w.z. einde 1947, permanente sportvelden, met een sintelbaan in het centrum.

Achter de Amstedijk liggen weliswaar tien bruikbare voetbalterreinen, doch kleedkamers ontbreken. Zij vielen ten offer aan het schootsveld-complex van den een of anderen Duitsen commandant.

Nog geen kilometer verder kunt ge zien, hoe de prachtige velden van complex-C aan de Zuidelijke Wandelweg ontlusterd werden: geen afrastering, geen kleedkamer te bekennen, wel hoog opschietend gras en molshopen.

Op het Mosveld kon men slechts één veld behouden; van het andere werd de omheining gegapt. Het IJclubterrein werd Niemandslaan: bunkers en loopgraven.

En dan zijn er nog de talrijke, tussen de huizenblokken verspreide, sportvelden, als in de Balboa- en Reggestraat bijvoorbeeld, waar de schennende hand van Duitser of zwarten handelaar zijn sporen achterliet.

En tóch... zal er over enige maanden weer gevoetbald en gehockeyed, gehandbald en gekorfbald worden. In de eerste plaats omdat er nog betrekkelijk veel vel-

den bruikbaar bleven — al zal men zich zeer moeten behelpen — en verder, omdat de ambtenaren, wier taak het is sportbeoefenend Amsterdam opnieuw te installeren, met man en macht — schier onoverkomelijke moeilijkheden ten spijt — bezig zijn een werk te verrichten, dat eerst later op zijn juiste waarde zal worden geschat.

Sterk bezet Arol-tournooi

Het Arolbeker-tournooi van AFC belooft dit jaar bijzonder interessant te worden door de deelneming van alle vier hoofdstedelijke eerste klassers: Ajax, Blauw-Wit, DWS en Volewijckers. Voorts nemen deel de eerste klasser HBS en de tweede klassers UVV, Zeeburgia en AFC.

Voor dit tournooi, dat op 2 en 9 September zal worden gehouden, zal natuurlijk, vooral thans, geweldige belangstelling bestaan. Zou het bestuur van AFC, in het belang van het Amsterdamse voetbalpubliek, niet willen overwegen om het tournooi in het Stadion te doen verspelen?

BANKGIRO

de moderne betalingswijze

DE TWENTSCHE BANK N.V.

HOOFDKANTOOR TE AMSTERDAM

70 Bijkantoren

JACQ. MOT Jr.

HEERENGRACHT 467
AMSTERDAM-C.
TEL. 35558 35857

IMPORTEUR
TANGEE - REVLOON
DOROTHY GRAY
HINDS
U.S.A. COSMETICS
AND TOILETGOODS

Werkt straks weer
actiever dan ooit!

Canadees oordeel OVER ONS HONKBAL

door D. J. Frügte

Wanneer in de afgelopen oorlogs-jaren een van zijn medespelers wel eens mopperde over het Hollandse materiaal, kon men Van Heeswijk, Blauw-Wit's aanvoerder, met z'n bemoeidigende overtuiging horen zeggen: „Volgend seizoen zijn de Amerikanen er en dan spelen we weer met Amerikaans materiaal.” Deze uiting van Van Heeswijk gaf weer hetgeen er leefde onder de honkballers, want onder hen waren vrijwel geen elementen, die hun heil van tegenovergestelde zijde verwachtten.

Drie seizoenen heeft Van Heeswijk zijn medespelers zo moeten toespreken, maar nu zijn we dan toch bevrijd. Het waren echter niet de Amerikanen, die deze taak opgedragen kregen, maar de Canadezen en dezen komt het leeuwenaandeel in onze bevrijding toe. We zijn de Canadiërs enorm dankbaar en vergeten het nimmer dit te zijn, maar... een tikkeltje teleurgesteld zijn wij, honkballers, toch, omdat — zo is nu eenmaal een mens — we zo gehoopt hadden op de komst van de Amerikanen. Primair natuurlijk omdat wij snakten naar verlossing uit de klauwen van het demonische nazi-dom, maar met de wetenschap, dat met de Amerikanen de leermeesters van de base-ball(honkbal)-sport in ons land kwamen. Zij zouden ons dan eens laten zien hoe honkbal moet worden gespeeld en zouden er stellig ook voor zorgen, dat we spoedig in het bezit waren van het onmisbare materiaal. 't Is anders gelopen en in plaats van de honkballers zijn het nu de ijshockey'ers, die straks profijt zullen trekken van wijze lessen.

Maar onze honkballers kunnen desondanks best tevreden zijn, want de Canadezen spelen nog altijd beter dan zichzelf en zijn minstens zo aan de base-ball-sport verslaagd als welke Amerikaan ook. Een sensatie was het voor deze enthousiasten,

die wel iedere dag zouden willen spelen, toen zij langs het Olympisch stadion wandelden en honkballers zagen oefenen. „Look! baseball-players”, was de uitroep en in no-time was er contact. „Professional-player?” was de vraag aan Van Heeswijk en dank zij diens vlotte conversatie was het spoedig duidelijk, dat zij slechts met amateurs te doen hadden. Groot was dan ook hun blijdschap toen bleek dat er gespeeld kon worden. De ene wedstrijd volgde op de andere en de successen waren al naar gelang van het beschikbaar zijn van uitblinkende spelers soms daverend, soms teleurstellend, maar het spel was toch altijd zó, dat er voor onze spelers veel te leren viel.

Het was dank zij de welwillendheid van Van Heeswijk, die min of meer als manager van deze groep Canadezen optreedt, dat wij dezer dagen in een jeep mochten „liften” en kennis maakten met serg. Howard, den manager, wiens oordeel wij vroegen over ons spelpeil. Hoffelijk uitte Serg. Howard zich in waarderende woorden, maar voegde er onmiddellijk aan toe, dat ons spelpeil nog niet hoog genoeg stond om met succes tegen een schooljongens-team uit Amerika te kunnen spelen.

„Wat mankeert er in 't bijzonder aan”, zo vroegen wij serg. Howard. Zijn oordeel was, dat ons werpen, hoewel nog het beste van wat hij gezien had, te weinig variatie had; na een paar innings weet je: zó gooit deze werper en niet anders en je kunt je er op instellen. Bepaald zwak is het slaan — zo oordeelde ook capt. Crocker van de Canadezen, die in Bilthoven zijn gelegerd. „Er wordt te weinig, te langzaam geslagen. Er zit geen vaart achter de slagbeweging, letterlijk „no swing”. Smith, onze werper, is wellicht naar uw begrippen een zeer verdienstelijk speler, maar toch is hij te slaan als zijn tegenstanders hun ogen maar de kost geven. Goed letten op snelheid en

SPORT — EERST OEFENEN DAN SPELEN

Iedere sport vergt oefening, stellig wanneer men maanden lang niet gespeeld heeft. Tegen deze regel kan men niet ongestraft zondigen, dat ondervond ook Roel de Mon, Hollands beste werper. Onmiddellijk na de bevrijding werd in Haarlem tegen de Canadezen gespeeld; De Mon stond onvoorbereid op de plaat en wilde winnen. Hij wierp uitstekend, maar forceerde zijn arm volkomen. Tegen H.H.C. probeerde hij het nog eens, maar 't ging niet. Inplaats van absolute rust te nemen, ging hij op het derde honk staan en forceerde bij 't gooien naar het eerste honk zijn arm opnieuw, maar nu zodanig, dat hij nu definitief moest opgeven. Een gescheurde armspier dwingt hem voor het verdere deel van het seizoen slechts toeschouwer te zijn.

„Schoten” zonder De Mon is een gemakkelijke prooi voor de overige Haarlemse clubs!

curve en er zorg voor dragen, dat de snelheid van de slagbeweging vrijwel gelijk is aan de vaart van de bal en dan slaan! Geen lange armzwaai, maar een korte, vinnige tik. Niet vergeten wanneer met „curve” geworpen wordt, tijdig een stap voorwaarts te doen en de bal te raken vóórdat hij uit zijn baan wijkt (breaking).

Het veldwerk van uw honkballers kan verzorgder, doelmatiger en sneller zijn. Te veel speelt men op z'n eentje, ziet zichzelf niet als onderdeel van het team en vergeet dat het de eenheid is die doet winnen. Zo nodig moet men zich daarvoor weten op te offeren. Alléén konden wij de oorlog niet winnen, maar 't was de eenheid der verbonden naties, die beslissend was.

De jeep stopt — Amsterdam-Haarlem is in een „moord-gang” maar een eindje — en 't gesprek is jammer genoeg ten einde. Andere zaken nemen serg. Howard in beslag, zodat onze vraag naar ballen en ander materiaal onbeantwoord blijft. De Canadezen laten er zo nu en dan wel eens een achter en daar zullen we het voorlopig mee moeten stellen. Een stellig zeer belangrijke vraag, n.l. of er onder de Canadezen of Amerikanen niet iemand te vinden is, bereid en in staat tegen redelijke vergoeding zomers de honkballers en 's winters de ijs-hockey'ers te trainen, moest helaas tot een volgende gelegenheid wachten.

Misschien doet die gelegenheid zich binnenkort voor, maar het belang van deze zaak eist spoedige beantwoording. Zou het daarom niet meer op de weg van het bestuur van de Ned. Honkbalbond liggen, hiernaar eens te informeren? De historie herhaalt zich. In 1914-1918 toonden de Canadezen ons, dat wij nog maar beginnelingen in de base-ball-sport waren. Nu zijn het wellicht hun kinderen, die tegen ons spelen en nog hebben wij moeite van een dergelijk bijeengeraapt negental te winnen, verliezen komt vaker voor. Waarom, waardoor? Wij zijn toch ook recht van lijf en leden, hebben klare ogen en even stevige spieren, kortom zijn niet anders gebouwd dan onze sportvrienden. Wat zij kunnen, is ook voor ons bereikbaar, mits wij willen en.... deskundige voorlichting krijgen.

CAFE - BODEGA

De Vliegende Hollander

VOOR VLIEGERS
DOOR VLIEGERS

EEN HERBOREN WERKELIJKHEID
INTIEM - APART - MONDAIN - GEZELLIG

LEIDSCHESTRAAT 99

BIJ HET LEIDSCHEPLEIN, GEBOUW LUCHTVAARTMIJ.
DIRECTEUR G. K. Ph. KIEL (OUD MILITAIR VLIEGER)

WAAR MEN
„DE VLEGWERELD”
ONTMOET

WAT DEUGT ER NIET IN HET NEDERLANDSE VOETBAL?

Een antwoord aan
Joris van den Bergh

Joris van den Bergh zegt: „Het Nederlandse voetbal heeft zijn charme verloren door de W-formatie. Het Nederlandse karakter, hetwelk onze volksaard aan ons voetbal heeft geschonken, is aangerand door geadooreerde, ons kwalijk liggende import.”

Ik zeg:

„Het Nederlandse voetbal heeft zijn aantrekkelijkheid verloren door gebrek aan techniek. Het spel, ongeacht op welke wijze of volgens welk systeem het gespeeld wordt, is altijd aantrekkelijk als het rust op de brede basis van techniek.”

Joris van den Bergh legt dus het accent op de volksaard.

Ik op de techniek.

Joris zegt: de kwaal van het huidige Nederlandse voetbal is, dat het accent wordt geleend op de verdediging.

Ik zeg: de verdedigende houding in het huidige voetbal is een phase in de ontwikkeling bij het spel.

Zo staan onze stellingen hier dus duidelijk tegenover elkaar.

Laten we nu eens kijken, wie van ons beiden gelijk heeft.”

Dit is een gedeelte uit een brochure van de hand van onzen hoofdredacteur C. H. Geudeker, gericht tegen de brochure van Joris van den Bergh, die onder de titel „Er deugt iets niet in het Nederlandse voetbal” in het voorjaar van 1944 het licht heeft gezien en in een grote oplage is verspreid.

Geudeker's antwoord-brochure, getiteld „Wat deugt er niet in het Nederlandse voetbal?” is nog niet verschenen. Hem werd de toestemming daartoe — destijds — geweigerd. Er is echter gegronde hoop om te verwachten, dat deze brochure thans binnenkort het licht zal kunnen zien, waardoor de visies, die deze beide voetballenners hebben, tegenover elkander kunnen komen te staan.

Om, zegt Geudeker:

„Om te beginnen gaat Van den Bergh van een verkeerde stelling uit.

Hij zegt: het primaire doel van voetbal is, doelpunten maken. Dat lijkt misschien wel juist, maar daarom is het dat nog niet. Want dit primaire doel is niet doelpunten maken, maar de wedstrijd winnen en dat is: meer doelpunten maken dan de tegenpartij. Het spelreglement zegt niets omtrent het aantal doelpunten, dat gemaakt moet worden, evenmin iets over het verschil. Het zegt slechts, dat de partij, die de meeste doelpunten maakt, de wedstrijd wint.

Als we daar nu van uitgaan en niet van Van den Bergh's stelling, dan komen wij

er heel anders voor te staan. Want dan moeten wij ook aanvaarden, dat het voorkomen van doelpunten (van de tegenpartij) even grote waarde heeft als het zelf maken van doelpunten. En dan moeten wij, consequent, ook aanvaarden, dat de verdediging even belangrijk is als de aanval en dat we derhalve aan het ene geen voorkeur mogen geven boven het andere.

En nu is het toch een heel eenvoudige en dood-logische wisselwerking, dat waar de een probeert doelpunten te maken, de ander probeert deze te voorkomen. Een soort vicieuze cirkel, omdat van de andere kant natuurlijk hetzelfde streven voorziet. En wat is nu weer logischer dan dat, als er regels gemaakt worden waardoor het doelpunten-maken vergemakkelijkt wordt, er anderzijds ook weer maatregelen beraamd worden om dit gemakkelijker doelpunten-maken te beletten?

Dit te ontkennen is even dwaas als de wet van vraag en aanbod te negeren.

Als Herbert Chapman de W-formatie en den stopperspil niet uitgevonden of althans geperfectioneerd had, dan was er, later wellicht, een ander gekomen, die iets in die geest had geschapen. Misschien niet zo geraffineerd goed als Chapman met zijn Arsenal-spelers kon doen (en waar hij voor deze speelwijze niet de juiste spelers had, kocht hij deze elders!), maar dan toch in dezelfde geest.

En dan zou daaruit langzamerhand toch een stopperspil en een W-formatie geboren zijn, omdat een defensie-systeem in deze trant tegenover de nieuwe buitenspelregel nu eenmaal onontbeerlijk was en is.

Ja, onontbeerlijk! Ik schrijf het neer ondanks de pertinente bewering van Van den Bergh, dat het niet zo is. Want hij zegt wel, dat hij zal bewijzen, dat de W-formatie en de stopperspil geen noodzakelijkheid waren geworden, maar hij levert slechts een negatief bewijs, nl. door te verwijzen naar Sunderland, dat in 1936 met een vijfmans-voorhoede met vlag en wimpel kampioen van Engeland werd en toen — ik citeer uit Joris' brochure — „de onontbeerlijkheid van de W-formatie als een phrase deed zien”.

Is dat het bewijs, dat de W-formatie niet onontbeerlijk was?

Voor mij, en ook voor U hoop ik, in geen dele.

Voor mij bewijst het alleen, dat het systeem van de W-formatie en den stopperspil ook wel eens niet tot het beoogde resultaat kan leiden. Meer niet. Ik wil er zelfs wel aan vastknopen, dat het mij indertijd van harte verheugd heeft, dat Sunderland er in geslaagd was om met een eigen speelwijze het systeem der W-formatie, dat meer en meer navolging had gekregen, te verslaan. Ik heb daar destijds menigmaal over geschreven en op dat punt kan geen misverstand bestaan.

Maar nu komen wij tevens op een ander punt.

Want Joris van den Bergh moge het nu wel erg simplistisch voorstellen alsof deze vijfmans-voorhoede zo maar al die stopperspillen en W-formatie-elftallen van de sokken heeft gespeeld, maar in werkelijkheid was het zo, dat deze vijf Sunderland-aanvallers stuk voor stuk wat wij noemen uitgekookte voetballers waren, artsen, nóg groter artsen dan bijvoorbeeld de spelers van Chapman's elftal in dat jaar (dat intussen, een achttal jaren na de invoering van de nieuwe speelwijze, zijn hoogtepunt al gepasseerd was).

Herrijzing!

Honig's Artikelen komen weer terug; straks weer in de vooroorlogse kwaliteit . . . een welkom bericht voor vele, vele huisvrouwen!

Wat bewijst het feit, dat Sunderland in 1936 met een vijfmans-voorhoede kampioen van Engeland werd, dan? Eigenlijk niets, nietwaar?

Maar ik zal bewijzen, dat het defensieve systeem, hetwelk zijn culminatiepunt vond in de W-formatie en den stopperspil, een onontbeerlijkheid was tegenover de gewijzigde buitenspelregel en de daarmee gepaard gaande vergemakkelijking van het doelpunten maken.”

Geudeker gaat dan de historische ontwikkeling van de voetbal-tactiek en de daarmee verband houdende spel-systemen na en concludeert:

„Als men gezien heeft hoe in het algemeen het verdedigend accent in het spel is gekomen — als een noodzakelijk verweer der defensies tegen steeds geraffineerder aanvalsspel — dan volgt daaruit ook, dat hierin iets verontrustends schuilt, omdat het een phase is in de ontwikkeling van het spel.

Waarop ongetwijfeld ook weer een andere phase zal volgen. Want aan het eind dier ontwikkeling zijn we nog lang niet.”

Wie Van den Bergh's brochure destijds gelezen heeft, zal ook Geudeker's brochure moeten lezen. Het is daarom, ook in het belang van de ontwikkeling van het Nederlandse voetbal te hopen, dat deze brochure spoedig verspreiding zal kunnen vinden.

Gerrit Schulte

NOG STEEDS DE GROTE TREKPLEISTER

Opbloei van de Wielersport

Nu onze renners weer vrij baan hebben om ongestoord hun sport op weg en p'ste te beoefenen, bijgevolg geen gevaar meer lopen in de greep te geraken van den gehaten Duitser, nu kijken wij even terug naar wat achter ons ligt.

Zéér zeker, gedurende de bezettingstijd is de sportliefhebber niet geheel van wielervedstrijden verstoken geweest; aan de andere kant gebeurde het echter maar al te vaak, dat geannonceerde renners op de dag van de course op het appél ontbraken. De „Grüne Polizei“ lag op de loer...

Thans bloeit de wielersport in Nederland, maar vooral in Amsterdam, meer dan ooit. Duizenden en duizenden trekken iedere Zondag, ja, ook op een weekse dag naar het Olympisch Stadion of zijn aanwezig bij ronde-coursen, die als paddestoelen uit de grond verrijzen.

Om op onze renners terug te komen, welnu, Gerrit Schulte is nog steeds de grote matador, de man met de gouden benen, wiens body gelukkig weinig van de oorlog heeft geleden. Zulks kan helaas niet van al onze renners gezegd worden. Een Gerard Peters, de Haarlemse pistier, op de raceliets een hinde gelijk, heeft bij lange niet die voeding gehad in de laatste barre wintermaanden als de Brabander Schulte. Daar zal elkeen het wel over eens zijn.

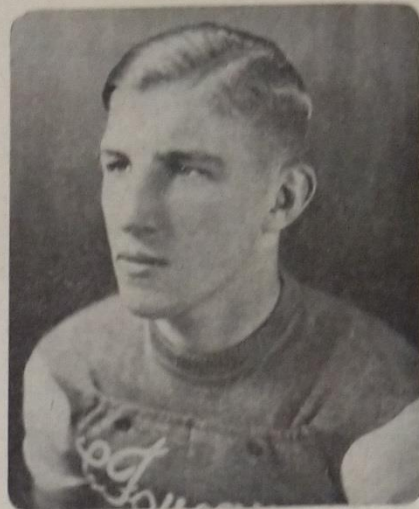
Waarmede wij de nederlaag, die Peters onlangs in een persoonlijke achtervolging

over 5 km tegen den Bosscheenaar leed, niet recht praten. Ongetwijfeld is laatstgenoemde den jongen Haarlemmer nog de baas.

Overigens blijft Schulte toch nog altijd de grote trekpleister, de lieveling van de massa en de held van de jeugd. Door zijn daverende prestaties, zijn bruisend temperament, zijn sterke wil, voelen honderden jongens zich tot de sport van het wiel aangetrokken. En, als straks het bandenvraagstuk is opgelost, kunnen de wielersclubs zeker op een sterke aanwas rekenen. Want o, die banden! Ons zijn renners bekend, die voor één racetube... 750 gulden moesten neertellen, terwijl een surrogaat-dito 400 gulden kost. Wat blijft er dan van de winst over?

Na de bevrijding behoorde Schulte tot de eersten, die de Belgische coureurs in eigen land opzocht en deze te Besele-Waes in een course over 150 km klopte.

In de ronde van Zaandam, door Steenbakkers vóór den Oostzaner Jan Lust en Holland's hope Wim de Ruiter gewonnen, was blonde Gerrit — toen nog in Canadese dienst — niet op volle kracht, maar zijn kunnen bewees hij overduidelijk veertien dagen later. Allereerst door het winnen van twee wegwedstrijden binnen één etmaal: de Ronde van Krommenie en de Ronde van Amsterdam-Noord, welke laatste kamp op zulk 'n voortreffelijke wijze door de al-oude Amsterdamse club „Olympia“ was georganiseerd. Waarna „de rijdende gek“ — die heus zijn hersenen wel bij elkaar heeft — twee dagen nadien, in gezelschap van zijn trouwen ploegmaat

GERRIT SCHULTE

Boeyen, op de Stadionbaan een koppelcourse won, een wedstrijd zó schoon en zó enerverend, dat daarover in wielerskringen nog lang zal worden gesproken.

De eerste Ronde na de „ontmoffing“, onder overgrote belangstelling te Maastricht verreden, werd gewonnen door den Rotterdammer Verschuren. Voorts zegvierden Buron-Steenbakkers op de grasbaan te Tilburg, o.a. vóór Schulte-Boeyen.

Arie van Vliet toont zich nog steeds de snelste man in de sprint. Door internationaal contact zal hij eindelijk weer eens gelijkwaardige concurrenten krijgen. Dit geldt ook voor onze sprinters Derksen, Remkes, Kropman en v. d. Vijver; onze stayers v. d. Voort, Pronk, die zo verrassend debuteerde, Bakker, die 1 Juli i.l. zijn sleutelbeen brak, onze wegrenners en niet te vergeten onze amateurs. Veelbelovende renners als Bijster, Bontekoe, Voorn zien wij graag eens tegen buitenlandse amateur-sprinters in actie.

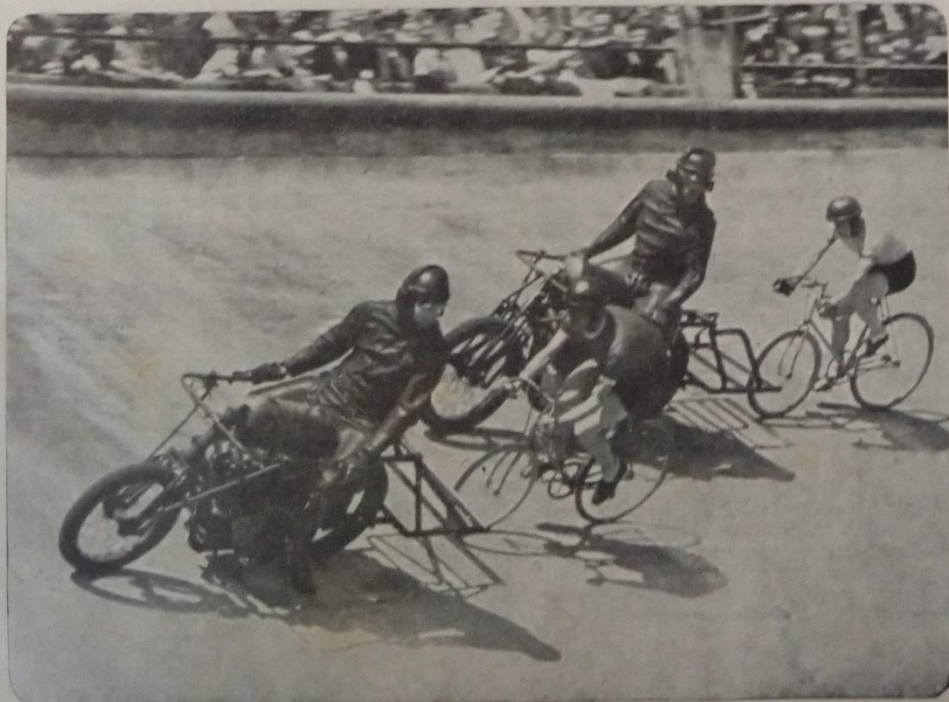
Met spanning kijken wij uit naar de dag, dat een Frans Slaats en Louis van Schijndel weer op onze banen zullen verschijnen. Renners, die al die donkere jaren de Nederlandse driekleur hebben hooggehouden in de vrije wereld en die wij een hartelijk welkom toeroepen.

Maar ook willen wij een ogenblik verwijlen bij hen, die voor de wielersport verloren gingen. En daarbij denken wij allereerst aan Aad van Amsterdam, den sympathieken coureur, die zo zwaar door het noodlot getroffen werd.

Komaan, met een betere toekomst vóór ons willen wij trachten door woord en geschrift de onderlinge band tussen de renners te versterken. Laten zij van hun kant dan meewerken de wielersport op hoger niveau te brengen, door te voldoen aan de eisen, die aan een degelijken sportman, zowel in als buiten de arena, mogen worden gesteld.

Nederland moet een goed figuur slaan tussen de andere landen. Onze rijders moeten straks de nationale driekleur weer verdedigen in een Tour de France, een wereldkampioenschap en zovele andere klassieke wedstrijden. Dat kan! Ook de grote wielerslanden als België, Frankrijk en Italië moeten opnieuw hun heerschappij bewijzen, want ook zij hebben zware slagen gehad.

Nederlandse wielrenners, houdt onze vlag hoog! EVERT VAN MOKUM,

† In memoriam Sem Smit

EEN VERLIES VOOR
„SPORT“ EN VOOR
DE SPORT-
JOURNALISTIEK

Ons Nederlandse volk heeft in de afgelopen periode van terreur, verdrukking, strijd en honger vele doden te betreuren. Zij zijn gevallen op alle terreinen, waarop de Duitse barbaren in hun tomeloze vernielingswoede van alle geestelijke en materiële waarden, die niet de hunne waren, hun grove hak hebben gezet. Nog hebben wij hen allen niet kunnen tellen. Wij weten nog niet wie er gevallen zijn in de verzetsbeweging, in de directe strijd met de verdrukkers; evenmin weten wij, wie er niet terugkeren zullen uit gevangenschap of uit de slavernij, waarin het monsterachtige systeem der „Arbeitseinsatz“ honderdduizenden onzer landgenoten had gevoerd.

De dode, die ons blad „Sport“ te betreuren heeft, behoort noch tot de ene noch tot de andere categorie. Hij is gestorven als onvermijdelijk gevolg van een wrede ziekte, die zijn jong lichaam binnengedrongen was en al waren uiteraard de omstandigheden, waaronder hij het einde van zijn leven vond, ongunstig beïnvloed door de miserabele tijden, ook betere omstandigheden hadden zijn noodlot niet kunnen keren, hoogstens zijn laatste levensmaanden kunnen veraangename.

Sem Smit was een der oprichters van ons blad en een onzer beste krachten. Noodgedwongen bewogen zijn bezigheden zich, zoals die van allen, die tot de staf van ons kleine, beginnende blad behoorden, ook op administratief gebied. Maar Sem Smit was vóór alles journalist en zijn hoofdbezigheden lagen op het terrein van de schrijverij.

Maar Sem Smit was jood en mocht derhalve, in de krankzinnige en misdadige ideologie der Duitsers, niet deelnemen aan de redactionele werkzaamheden van ons blad.

Wij mogen thans wel verklappen, dat wij ons — natuurlijk! — daarvan nooit iets aangetrokken hebben, dat Sem Smit gedurende twee jaar van ons bestaan niet slechts een levendig, maar zelfs een hoofdaandeel in de redactionele leiding van „Sport“ heeft gehad en dat vele interessante artikelen en verslagen, meestal niet ondertekend, soms door anderen gesignd, van zijn hand afkomstig waren. Hij was o.m. de schrijver der wekelijkse „Grasgroene grappen“, het persoonlijke „kadertje“, dat terecht een der meest gelezen rubrieken van ons blad was en dat ons thans, nu hij er niet meer is, eerst recht van de waarde overtuigt, nu wij zijn opvolger moeten zoeken.

Doch niet alleen om wat hij zelf schreef, meer misschien nog om wat hij anderen deed schrijven, om zijn adviezen, om zijn redactionele directieven, was hij een zo buitengewoon belangrijke kracht voor „Sport“. Zijn fantasie, zijn geest en zijn geestigheid leverden de stroom, waarop de motor van „Sport“ liep, zijn handigheid en zijn flair redde ons uit menige moeilijkheid.

Om dit alles zullen wij Sem Smit, nu „Sport“ weer gaat beginnen, missen, nu wellicht nog meer dan vroeger omdat wij nu onze vleugels zullen kunnen uitslaan, nieuwe richtingen uitgaan, nieuwe denkbeelden uitwerken, taken, waarvoor we juist een talentvollen en kundigen kracht als hij was zo zeer nodig hebben.

Maar om nog veel, veel meer zullen wij hem missen en bovenal als vriend, als trouwe kameraad, van ons werk, van onze krant, van ons huis en van ons zelf.

Sem stierf op de tweede Pinksterdag van het vorig jaar en reeds heeft de tijd veel geheeld van wat toen een onherstelbare wonde leek. In zijn eigen blad in herinnering te brengen wat hij voor „Sport“ en ons allen van de staf van ons blad betekend heeft, leek ons de plicht jegens onze lezers — hem te danken voor zijn gave vriendschap een plicht jegens onszelf. GEUDEKER,

Het beste
op Uw bon

In verschillende smaken.

Van Houten's
PUDDINGPOEDERS

Meer dan ooit bestaat op

FINANCIEEL EN
ECONOMISCH
GEBIED

de behoefte aan

VOORLICHTING
EN
RAADGEVING

Onze
FINANCIEEL-
ECONOMISCHE
AFDEELING

goed geoutilleerd
en gedocumenteerd staat in
dit opzicht

VOLLEDIG
TEN DIENSTE

INCASSO-BANK N.V.

Officiële mededelingen

van de afdeling Amsterdam van de Nederlandse Voetbalbond
Redactie-Commissie: J. A. W. Bergvelt, G. H. Hauber, H. A. H. Putter

Overname geheel of gedeeltelijk verboden bij Auteurswet 1912

50-JARIG JUBILEUM

Op 17 October 1944 herdachten wij het vijftigjarig bestaan van de Amsterdamse Voetbalbond (thans Afdeling Amsterdam van de N.V.B.). Het voornemen bestond om dit jubileum op passende wijze te vieren, zij het ook in verband met de oorlogsomstandigheden op zeer bescheiden schaal. Toen echter in begin September, de oorlogshandelingen ook op Nederlands grondgebied werden overgebracht, zagen wij ons genoodzaakt om van elke feestviering af te zien.

Thans behoort de Europese oorlog gelukkig tot het verleden; wij kunnen weder in volle vrijheid ons verenigingsleven tot nieuwe bloei brengen; wij kunnen weder onbevreesd onze mening zeggen, weder uiting geven aan onze waardering voor en onze blijdschap over iets, dat ons allen dierbaar is.

Het Bestuur onze Afdeling heeft dan ook het plan opgevat om alsnog — in het vijftigste levensjaar — dit jubileum op feestelijke wijze te herdenken. Een door het Bestuur uit zijn midden benoemde Commissie heeft bereids plannen daarvoor beraamd, welke nog slechts nader dienen te worden uitgewerkt.

In het kader der feestelijkheden speelt op Zaterdag 4 Augustus 1945 des avonds te 7.15 uur in het Olympisch Stadion het Amsterdams elftal een jubileumwedstrijd tegen een sterk Belgisch elftal, bestaande uit spelers van Brussel en Antwerpen. Alle verenigingen hebben inmiddels, in verband hiermede, van het bondsbureau een circulaire plus aanvraagformulier ontvangen. Ook aan commissie-leden, scheidsrechters en consuls werd een mededeling gezonden.

Er zij hier nogmaals op gewezen, dat het bondsdiploma geen recht van toegang verleent tot deze wedstrijd; op aanvraag wordt aan officials een gratis toegangs-bewijs toegezonden.

De prijzen der plaatsen zijn als volgt:

Eertribune f 2.50
Marathontribune f 2.—
Open Zittribune f 1.50
Staantribune f 0.60

AANGEMELD ALS LID

Bij de vereniging Lijnden:

W. J. v. d. Graaf, geb. 14 Maart 1922, Zwanenburgerdijk 433, Zwanenburg.
J. Ph. Schutte, geb. 13 Sept. 1919, Zwaluwstraat 27, Badhoevedorp.
G. Hopman, geb. 21 Juli 1916, Schuilhoevelaan 39, Badhoevedorp.
J. L. Moritz, geb. 17 Dec. 1913, Osdorperweg 34, Amsterdam.
J. Huizinga, geb. 12 Sept. 1916, Ibisstraat 22, Badhoevedorp.
F. v. d. Zande, geb. 5 Mei 1917, Ibisstraat 8, Badhoevedorp.

J. J. Bakker, geb. 18 Febr. 1912, Sloteweg 155, Badhoevedorp.
P. Huizinga, geb. 23 Dec. 1920, Sloteweg 50, Badhoevedorp.
J. Kemming, geb. 29 Oct. 1916, Sloteweg 168, Badhoevedorp.
A. Verhoeve, geb. 25 Jan. 1921, N. Meerdijk 284, Badhoevedorp.

Bij de vereniging Z.S.V.C.:

G. Prast, geb. 22 Dec. 1924, Biesboschstraat 46
P. J. Berkum, geb. 28 Juli 1927, L. Leidschedwardsstraat 144
J. Kenbeek, geb. 9 Juli 1928, L. Leidschedwardsstraat 160
A. Beertsen, geb. 14 Jan. 1925, Lijnbaansgracht 274.
J. H. B. Fechter, geb. 12 Maart 1923, Egelantiersstraat 33 II
J. Kortlevers, geb. 12 Aug. 1928, L. Leidschedwardsstraat 144 huis
L. Brouwer, geb. 10 Oct. 1909, Vrolijkstraat 165

Eventuele bezwaren uitsluitend in te zenden onder overlegging van afschrift royement plus reçu van aantekenen.

ADRESLIJST

Blz. 6 A.D.W., secr. J. v. d. Bor, Rein. Claeszenstraat 114 II (W.).
Blz. 7 A.G.S., secr. E. A. Muller, de Wittenkade 118 I (W.).
Amstel, secr. C. Merkelbag, Rijnstraat 8 (Z.).
Blz. 8 Amst. Boys, secr. J. F. Beck, Marnixstraat 124 (C.).
Blz. 10 B.D.K., secr. A. Werkhoven, Noordermarkt 43 huis (C.).
Blz. 13 Fit, secr. J. J. W. v. Wilne, Henr. de Keijzerstr. 24 III (Z.).
Blz. 14 De Geuzen, secr. W. Carton, Willem Beukelszstr. 18 huis (O.).
Blz. 17 Kromhout, secr. J. J. Monsees, Esmoreitsstraat 54 III (W.).
Blz. 18 Madjoe, secr. A. J. Gelens, Madurastraat 73 I (O.).
Minahassa, secr. S. Wemmenhove, Minahassastraat 38 (O.).
Meteoor, secr. J. Monteban, Meteorenweg 71 (N.).
Blz. 19 N.F.C., secr. C. H. Rummenie, Laanhorn 14, Amstelveen.
Blz. 20 Ons Buiten, wn. secr. J. Schram, J. v. Lennepkade 388 III (W.).
Blz. 23 Rivalen, A. W. J. van Dam, Da Costastraat 35 huis (W.).
R.V.V.A., secr. F. Hogeland, Bilderdijkstraat 89 (W.).
Blz. 24 Rombout, secr. Th. Mozes Jr., 1e Kostverlorenkade 16 I (W.).
Blz. 25 Schellingwoude, secr. J. v. Zuylen, Oosthuizenstr. 1, (N.). post Haarlemmer Houttuinen 52 (C.).
Blz. 26 Shell, secr. P. J. Mente, Mr. P. N. Arntzeniusweg 32 (C.).
S.L.T.O., secr. W. C. Redeker,

Groenendaalstr. 36 huis (W.).
S.N.A., secr. H. F. Lanson, Bontinckstraat 39 (W.).
Blz. 27 Sport, secr. D. Hillerström, Fr. Halsstraat 30 I (Z.).
S.V.O., secr. H. J. Angeneind, Vechtstraat 72 II (Z.).
Blz. 28 Tavenu, secr. Jac. W. v. Pol, Spaarndammerstr. 39 (C.).
Blz. 30 V.I.C., secr. H. v. Buuren, 1e Helmersstraat 177 (W.).
Blz. 31 Volewijckers, wedstrijdsecr. K. Kamstra, Latherusstr. 29 (N.).
Blz. 33 W.O.L., secr. W. Leitze, Westlandgracht 43 (W.).
IJboys, secr. P. C. Fransman, Kramatweg 80 II (O.).
Blz. 34 Z.S.G.O., secr. W. F. Kuhlmeier, Vespuccistr. 114 hs (W.).
Z.P.C., secr. N. J. C. Dorregeest, Kattenburgerkade 24 (C.).
De Zwaluwen, secretaris H. J. Schuurmans, Corn. Trooststr. 35 (Z.).

OVERSCHRIJVINGEN

Ingekomen:

1. J. A. Allis van W.M.S. naar P. en T.
2. Th. Allis van W.M.S. naar P. en T.
3. H. Bloemer van Sloterdijk naar K.B.V.
4. J. H. Brouwer van Argonaut naar N.F.C.
5. J. van Coesant van D.E.C. naar A.D.M.
6. M. J. Daalmeijer van De Germaan naar Z.S.V.C.
7. J. Groen van A.M.C. naar Ons Buiten.
8. A. A. Groen van V.V.A. naar Wartburgia.
9. G. de Jong van Sport naar Z.S.V.C.
10. J. de Jonker van T.I.W. naar N.F.C.
11. G. v. Horn van Ajax naar K.B.V.
12. J. Jongejans van Taba naar N.F.C.
13. J. Kuipers van A.B.I.M. naar K.B.V.
14. A. Moret van Schellingwoude naar IJboys.
15. H. Offerman van De Germaan naar Z.S.V.C.
16. A. Ravenhorst van Z.S.G.O. naar Vespucci.
17. G. J. Ruys van De Germaan naar Z.S.V.C.
18. P. Schras van Taba naar N.F.C.
19. G. F. Siemons van Oranje Zwart naar Z.S.V.C.
20. C. H. Smit van De Germaan naar Z.S.V.C.
21. F. M. Stabij van Argonaut naar Z.S.V.C.
22. J. van Veen van De Germaan naar Z.S.V.C.
23. P. de Vries van De Meteoor naar K.B.V.
24. J. A. C. Wientjes van Taba naar N.F.C.

LAZARD & WILLINK

ROKIN 9 - 15

ALLE
VERZEKERINGEN

WODAN
WEGENVERF

WODAN
VERKEERSSTREPENVERF

WIJ LEVEREN SEDERT 25 JAREN
AAN DE STAD AMSTERDAM

UIT VOORRAAD LEVERBAAR

WODAN VERF- EN LAKFABRIEKEN
JACOB MARTENS

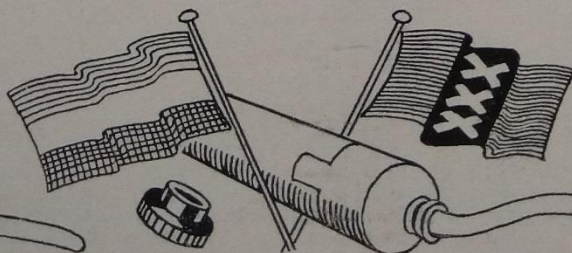
Donker Curtiusstr. 9-11 - Amsterdam - Tel. 87880 en 87893

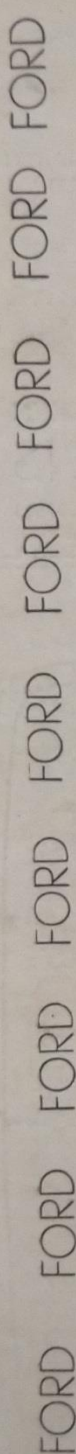

Pento

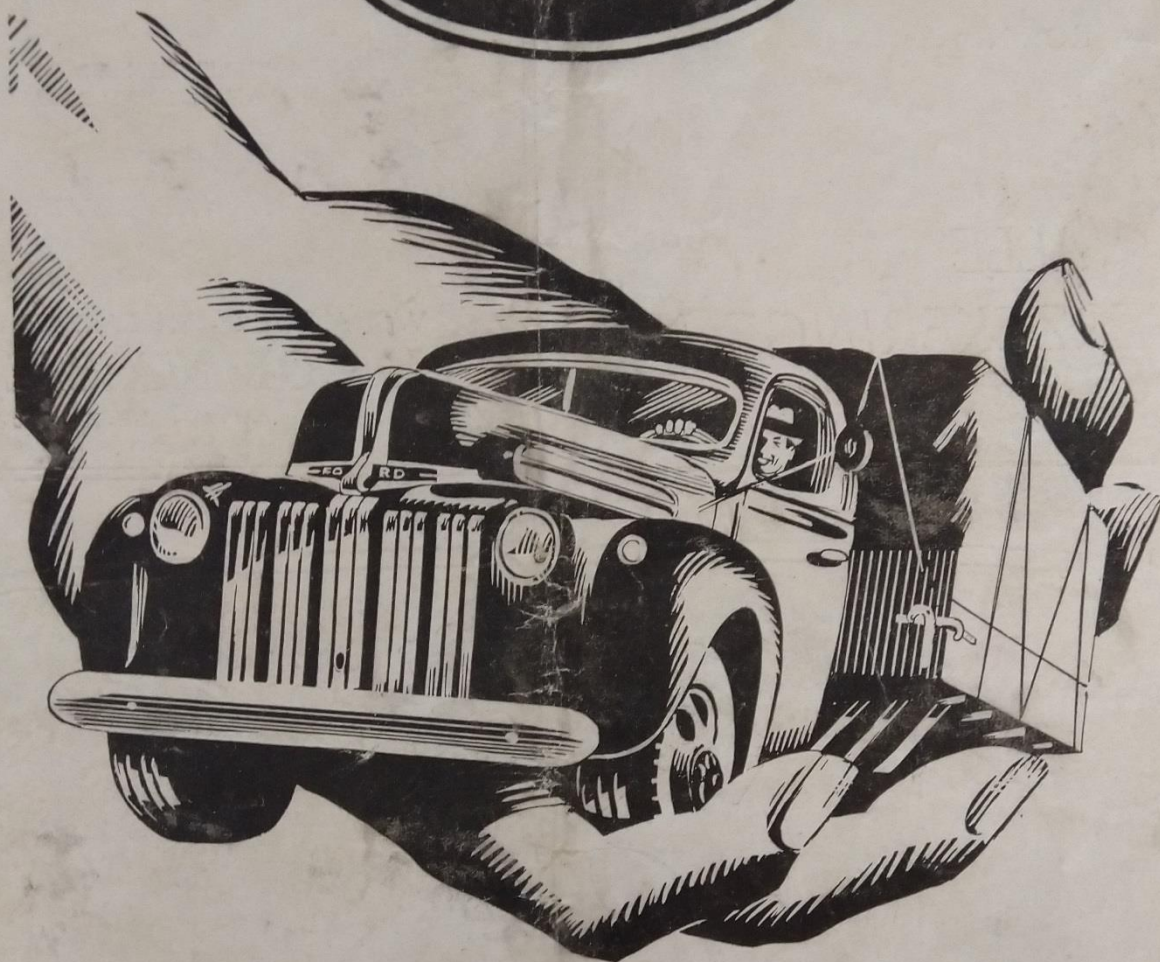
Een naam die een waarborg is voor de kwaliteit en standing van cosmetische producten.

PENTO COSMETIC AMSTERDAM

FORD FORD

FORD FORD FORD FORD FORD FORD FORD FORD

N.Y. NEDERLANDSCHE FORD AUTOMOBIELFABRIEK AMSTERDAM

Drukkerij Dico, Amsterdam